

Казка про викрадену зозулю

Радій Полонський

1. Тільки одне "ку..."

До великих подій залишалося кілька хвилин. Цього ще ніхто не знав. Хлопчик Петрик, якого усі жартома звали Ходючок, сидів удома сам і розбирав новий набір "Автоконструктора". Тато й мама були у далекому відрядженні, дід Андрій пішов до гастроному, а бабуся Марія — на базар. У двері подзвонила дівчинка з сусідньої квартири — Ганнуся — і запитала:

— А котра година на вашому старовинному?

— Зайди подивись, — сказав Петрик і пропустив Ганнусю до квартири.

Вони зайшли до кімнати і стали дивитися на годинник. Отак стояли собі мовчки і дивилися, бо ще нікому не вдавалося відразу одірвати від нього погляд.

То був дуже гарний і зовсім незвичайний годинник. Він був як невелика шафа з темного дерева, вкритого гарними візерунками. На білому циферблаті — дванадцять темних золотих цифр і дві золоті стрілки. Велика стрілка закінчувалася кружечком, на якому було викарбуване усміхнене сонце із хвилястим і густим волоссям-промінням, а на кінці малої був маленький жовтий місяць із гострими ріжками. Якщо дивитися на циферблат дуже пильно, можна помітити, як рухається велика стрілка — сонце.

За вузькими скляними дверима поважно гойдався великий маятник. Він зображував Землю. По екватору вправний майстер викарбував різних звірів і птахів: тут були і ведмідь, і слон, і жираф, і пінгвін, і крук, був навіть пацюк із зубатою пащекою. А посеред Землі стояли хлопчик і дівчинка, тримаючись за руки.

І це ще не все.

Над циферблатом була влаштована гостроверха дерев'яна хатка. Щопівгодини дверцята хатки розчинялися, і звідти вигулькувала різьблена дерев'яна Зозуля. І дзвінко кувала: "ку-ку! ку-ку!"

Петрик пам'ятав цей годинник стільки, скільки й себе самого — усе життя. Коли він був маленький, то все питав мами й тата:

— А що Зозулька каже?

— Вона сповіщає, котра година, — терпляче пояснювала мама.

Або ж стежив за поважним неквапливим маятником ("Тік. Так. Тік. Так. Ні — отак, а не так!") і запитував:

— А хто його хитає?

— Час, — коротко відказував тато.

— А де він — Час? — допитувався хлопчик.

— Там, усередині.

Коли ж Ходючок підріс, йому розповіли, що це дуже старовинний годинник. Раніше він належав дідусеві, а ще раніше — татові дідусеві мамі, а ще раніше — вже забуто кому. Зате всі знали, що годинник цей у дуже давні часи зробили найкращі майстри і

що він надзвичайно точний. Мама, тато і дідусь із бабусею перевіряли за ним свої наручні годинники. А якщо їхні сусіди не дочують, бува, сигналів точного часу по радіо, то дзвонять у двері і ввічливо питають:

— Скажіть, будь ласка, котра година на вашому старовинному?

Оце ж і Ганнуся, яку друзі звали Сміхошею, прийшла спитати, котра година, і вони з Ходючком, як заворожені, дивилися на невтомний маятник і слухали: "Тік. Так. Ні, не так, а отак". Годинник вабив їх, наче старовинна чарівна казка.

А до великих подій залишалося лише кілька хвилин. Хлопчик і дівчинка цього не знали, і тому Сміхоша запитала:

— Твій дідусь не передумав? У зоопарк завтра ідемо?

— Ми з дідом Андрієм серйозні люди. Чого б це ми передумали?

— А я ще знадвору побачила, що у вас на балконі розквітли кручені паничі. Можна понюхати?

— Кручені паничі не пахнуть, — відказав Ходючок. — Понюхай он краще кактус.

— Еге ж, хитренький! Він колеться!

— Тоді понюхай нашу кицьку Прісю, вона м'якенька.

Сміхоша зайшла тим самим сміхом, через який здобула своє прізвисько. У неї, як завжди, кругленько відкрився ротик, зблиснули білі зубки, і голосок задзвенів, ніби срібні дзвоники. Оченята ж запроменилися такою щирою втіхою, що Ходючок не міг стриматися і теж заусміхався. Коли сміялася Сміхоша, всі поруч теж сміялися.

Діти вийшли на балкон. Сміхоша зиркнула на квіти і вигукнула:

— Яка квітка! Такої квітки я ще не бачила! Ходючок, поглянь, який Феофеофанчик!

— Хто-хто? — перепитав хлопчик. — Де?

— Осьо! — Сміхоша показала пальцем на густо-синю і водночас дивно яскраву квітку крученого панича. — Як він ловко поп'явся по стіні!

Ходючок пробурмотів сердито хрипким голосом:

— Звичайна квітка. Од твого вереску у людей можуть зуби заболіти. І потім: що за ім'я? Язик треба вузлом зав'язати!

— Ні-ні! — сказала Сміхоша. — Вузлом не треба. Просто цього крученого панича справді так звати — Феофеофанчик.

— Стоп, усе, — сказав суворо Ходючок і повернувся до свого набору. Він добре знав, що Ганнуся-Сміхоша над усе любить рослини і тварин і дуже охоча про них поговорити. Він же хотів неодмінно зібрати маленький червоний автомобільчик — копію їхнього великого, що стояв у дворі на стоянці.

— Хлоп'яче діло — залізо. Оце справжня річ. А не стебельця-пелюстки. Я вже навіть навчився заводити великого Умпарару. Тільки вставиш ключик, повернеш, а ногою — на газ...

— Кого-кого-кого?! — закричала Сміхоша. — Кого ти навчився?!..

— Того-того! — гримнув Ходючок. — Умпарара Чамчамчам — так звати наш автомобіль. Я його вже вмію заводити.

— Ніколи не чула, щоб у автомобіля було ім'я, як у живого!

— А у квітки?

— Але ж кручений панич — він живий, хоч і не бігає, як твоя Прися або мій Джульбарс!.. Ой! Який жаж! Я зовсім забула про Джульку, а він надворі.

Діти глянули крізь розчинені балконні двері. Сміхошин руденький песик-такса Джулька гуляв у дворі. Він був приземкуватий, і волохаті його вуха звисувалися майже до землі. Хвостик мав гостренький і довгенький.

Джулька бігав рівною швидкою рисою, бігав по прямій, потім колами, потім вісімками і знову по прямій — бігав так зосереджено, ніби виконував якусь важливу роботу.

У цей час у небі почувся мелодійний гул реактивних турбін, Петрик ухопив Ганнусю за руку і загукав:

— Летять, Ганнусько, летять! Тато й мама летять! Зараз підуть на посадку!

Гарний сріблястий лайнер "Ту" летів над містом. Розкривши крилом одну хмаринку, другу, він швидко линув у бік аеропорту, і Петрик радісно сміявся. Він розповів дівчинці:

— Слухай, мій тато в Африці будує величезну електростанцію, а мама у тамтешній лікарні лікує маленьких чорненьких діточок, о!.. Вони додому аж на два місяці, а тоді знову — туди, в Африку. Вони бачили справжніх жирафів і левів — на волі, в савані!

Сміхоша озирнулася на Ходючка, і в цю саму мить...

Отут воно й сталося. У старовинному годиннику зашелестіло, розчинилися дверцята дерев'яної хатки, і з неї вискочила Зозуля. Вона, як завжди, роззявила свого дерев'яного дзьобика і гукнула: "ку!..".

І все. Замість того, щоб проспівати "ку-ку!", вона вигукнула тільки одне "ку!..", а більше не встигла. Бо з дверцят годинника визирнула страхітлива звіряча морда: сіра, з вузькою довгою пащею, з гострючими зубами і двома кущами сірих вусів. Як тільки Зозуля вигукнула своє "ку!.." — страхіття ухватило її зубами і затягло назад у хатинку.

А наступної миті з-за хатинки вистрибнув величезний сірий пацюк. Сильний, мов сталеву пружину, він одним стрибком перелетів із годинника на підвіконня, з підвіконня на балкон... Зозулю ж тримав у зубах.

Сміхоша і Ходючок завмерли від несподіванки і жаху. Потім Сміхоша затремтіла. Ходючок кинувся на балкон, а Сміхоша зойкнула: "Ні-ні, не ходи!.. Воно вкусить!.."

Знизу, з двору, почувся дзвінкий гавкіт Джульки, і Ходючок вибіг на балкон, а Сміхоша — за ним. Джулька мчав через двір, захищаючись сердитим гавкотом, а потім спинився і, дивлячись у підвальне віконечко, тихо загарчав. Біля себе діти почули "шши!..".

Ходючкова киця Прися, яка досі спала собі десь у куточку, тепер стояла на самому краєчку балкона і, вищиривши зуби, дивилася униз. Вуха її були прищуплені до гарної круглої голови, пухнастий хвіст, як віяло, ходив з боку в бік, що аж дітям по ногах гуляв вітер, а очі, здоровенні і круглі, сяяли, мов два повних місяці — горіли мисливським завзяттям. Довжелезне пухнасте Прісине хутро жовто-біло-шоколадного кольору потріскувало грізно, бо в ньому була електрика.

Щось сталося. Це відчули всі. Якби у дітей спитали: "То що ж сталося?" — вони б відповіли, що здоровенний пацюк викрав із стінного годинника Зозулю в ту саму мить, коли вона хотіла оповістити пів на десяту ранку. Так воно й було. Але насправді сталося щось значніше. Щось страшніше. Настала велика моторошна тиша.

— Де ж він подівся, той пацючище? — пробурмотів Ходючок. — Знати б, куди він утік?

Поруч із ним почувся шепіт:

— Пацюк Бруднерський втік у підвал...

Ходючок і Сміхоша поглянули, хто шепоче. То був кручений панич Феофеофанчик. Діти були настільки приголомшені, що навіть не здивувалися, коли квітка заговорила. Кицька Пріся враз заспокоїлася і співуче мовила:

— Ну-у-у?... То ви йдете униз? Врешті, я згодна піти з вами, щоб вам не було так стра-ашно...

Ходючок мовчки підхопив Прісю на руки. Проходячи через кімнату, він ковзнув поглядом по старовинному годиннику. У грудях йому похололо: маятник не рухався. Придивився пильніше: виявилось, що стрілки також спинилися. Діти вийшли з квартири. Кілька разів натиснули на кнопку ліфта, але кнопка не засвічувалася, і ліфт не приходив.

— Мабуть, немає електрики, — тихо сказала Сміхоша. Вони збігли східцями і вийшли у двір.

Переступивши поріг, діти відразу розійшлися врізнобіч. Бо в їхньому дворі жив відомий на весь район бридкий хуліган Степанко-Маєш. Зробивши якусь капость, він завжди кричав: "Ага, маєш!" Або, побачивши Ходючка й Сміхошу разом, верещав дурним голосом: "Молодий молоду посадив на льоду!"

Зараз Маєша не було видно.

З під'їзду вибігла старенька Неоніла Семенівна. Вона була чимось стривожена. Стала, як укопана, і роззиралася на всі боки пильно і підозріло, бо завжди чекала від дітей лише капості. Вона дивилася і при цьому то надівала, то скидала свої окуляри у металевій оправі.

"Примхлива бабуся Дерібо", — не знати чому, подумав про неї Ходючок і навіть не здивувався цьому новому незвичайному імені.

У світі все було не так.

Першою це помітила Сміхоша: "Поглянь! Поглянь, Ходючку, на птахів!" Він глянув угору. Просто у повітрі над деревом завмерла зграйка горобців. Вони були ніби й у польоті — і разом з тим зовсім нерухомі. А трохи далі, біля самої землі, виставивши ноги, щоб сідати, і широко розкинувши крила, так само нерухомо висів у повітрі грак.

А віддалік на проспекті завмерли тролейбуси і автобуси, завмерли легкові й вантажні автомобілі, а в кутку їхнього двору розташувався самоскид із піднятим кузовом, і струмінь піску, що сипався із кузова на землю, спинився і ніби скам'янів, а біля нього зігнувся завмерлий шофер.

І всі люди на вулиці й у дворі завмерли — вони були живі й неживі водночас, бо не

ворушилися — не ворушилися навіть складки їхнього одягу. У кого був рот розкритий у посмішці, а в кого — у розмові, хто здійняв руку в жесті, а хто підняв ногу в ході — і так воно все й лишилося.

Високо у небі, біля хмари, стояв реактивний лайнер ТУ-134. Він не рухався й не падав, і не було чути грому його турбін.

І тиша була дивовижна...

Увесь світ скидався на велику нерухому стереоскопічну картину.

2. Примхлива бабуся Дерібо і ще дехто

Ходючок дивився на літак і розумів, що у ньому залякли мама, й тато, і всі пасажери.

— Вони не впадуть... — прошепотів хлопчик. — Ні-ні! Як же вони впадуть, коли ніщо не ворухиться!

— Та-та-та-так... — Сміхоша від страху цокотіла зубами. — Пр... пр... авда!

— Всі завмерли, а ми... — бурмотів хлопчик. — Чому це ми і наші тварини не завмерли?..

— Не з-знай-ю-у-у!.. Хто був у тебе, той і... не з-за... з-за... з-за...

— Джулька. Примхлива бабуся Дерібо. Вони не були в мене. О! Маєш!.. Поглянь, він теж ворухиться.

— Пр... пр... — сказала Сміхоша. — Пр-равд-да...

З під'їзду вискочив з мішком у руках бридкий хуліган Маєш. Він був засмаглий, вертлявий, завжди невмиваний, із білими бровами і облупленим носом. Маєш зажав два пальці в рот і пронизливо свиснув. Киця Пріся щільніше притислася до ніг Ходючка і удавала з себе собаку — стиха загарчала. А песик Джулька, навпаки, дружньо дзявкнув і побіг просто до Маєша, і хвостик його, як завжди, привітно гойдався з боку в бік. Маленький такса любив усіх людей без винятку — просто за те, що вони люди.

— Ох, який він у мене безпринципний! — зітхнула Сміхоша. — Джулько, назад!

А сама тихо пішла слідом за собачкою. Сміхоша навіть собі не признавалася, що їй здавна кортіло підійти близько до бридкого хулігана Маєша, зазирнути в його сині очі і заговорити миролюбно. Це бажання стало ще сильнішим в оці-от хвилини, коли весь світ зробився як неживий.

Але Джулька зненацька заскавулів і кинувся назад до Сміхоші. Бридкий хуліган зловтішно реготався і показував свою рогатку. То він поцілів камінцем у доброго собачку і боляче забив йому носа. А потім ускочив у старий маленький автомобільчик на ім'я Фрусь, що стояв на стоянці навпроти під'їзду.

Сміхоша підхопила бідного Джульку на руки і почала його пестити, але він раптом рвонувся щосили, і Пріся в ту саму мить підняла хвіст трубою, вигнула спину крутим пухнастим горбом і сказала: "шши!!!" Із прочинених дверей під'їзду вискочив величезний сірий пацюк і миттю, як сіра блискавка, майнув до автомобільчика; Маєш впустив його всередину...

— Бруднерський!!! — закричали діти.

Тоді Маєш, сміючись і кривлячись, підняв угору велику пташину клітку і у віконце

показав її всім. Примхлива бабуса Дерібо залентувала:

— Це клітка мого Аристарха! Бешкетнику, куди ти подів мого Аристарха?!

Ходючок і Сміхоша остовпіли. У клітці сиділа їхня дерев'яна Зозуля! Автомобільчик Фрусь захурчав і мовив голосом старого автомобільного сигналу:

— Прощайте, не сумуйте, а ми подалися! І раптом озвався Умпара Чамчамчам — червоний автомобіль. Скосивши фари, він простежив за Фрусем і сказав дзвінким голосом:

— Щось мені все це не до вподоби. Ходючок закричав:

— Умпаро, не пускай їх!

— Боюся, що запізно... — зітхнув Умпара. Фрусь випустив хмарину сизого диму і помчав геть із двору.

— От так-так, — тільки й спромігся Ходючок.

Тієї ж миті над їхніми головами голосом Ходючка прозвучало: "От так-так". На гілці старого клена сидів шпак. Зловивши на собі цікаві погляди, він захурчав, як автомобіль, і різким голосом Фруся гукнув: "Прощайте, не сумуйте, а ми подалися!" — і відразу ж відказав приємним голосом Умпари: "Щось мені все це не до вподоби".

— Ти диви! — здивувалася Сміхоша. — Ця пташка передражняє усіх, мов пауга!

— Я не пауга, а шпак Фока Сильвестрів.

— А чому ж ти усіх передражняєш?

— Ми, шпаки, дуже любляємо наслідувати птахів, тварин і навіть людей.

Шпак був чорненький, по плечах і шиї в нього були розсипані гарні сиві цяточки, а все пір'я відсвічувало металевим полиском і мокро блищало — наче шпачка щойно купали в олії.

У цю мить із підвального віконечка, безладно щебечучи, випурхнув і знявся в повітря яскраво-жовтий із зеленим хвостом пауга. Бабуса Дерібо зраділо загукала: "Аристарх! Аристарх!.. Прилинь до мене, моя пташино!.." І пауга Аристарх, почувши голос старенької, сів їй на плече. Вона обережно взяла його в руки і, щось примовляючи й вигукуючи, понесла додому.

— І він теж не завмер! Чому? — спитала Сміхоша.

— Треба й справді добре подумати, — сказав Ходючок. — Отже, так, — він почав загинати пальці. — Ми з тобою не завмерли — раз і два. Прися і Джулька — це три й чотири. Далі: Маєш — це п'ять. — Тут Ходючок узявся за пальці другої руки: — Пацюк Бруднерський — шість, бабуса Дерібо — сім, пауга Аристарх — вісім...

— Фрусь, — підказала Сміхоша. — Дев'ять...

— І Умпара! Він теж подавав голос! Десять!

— Так, — погодилася Сміхоша. — І ось цей шпачок Фока.

— Фока Сильвестрів, — поправив шпак.

— І Феофеофанчик! — закричала Сміхоша. — Не забувай про Феофеофанчика!

— Усе?

— Здається, все.

— Але що ж робити? — Ходючку з думки не йшов затихлий годинник.

Фока Сильвестрів просвистів:

— А ви підіть до папуги Аристарха! Він був у підвалі з Бруднерським, тож побалакайте з ним!

Побалакайте, хоч він і дурний, як стара грамофонна платівка.

Діти кілька разів грюкнули у двері бабусі Дерібо, за якими чулося збуджене щебетання папуги. Нарешті заgrimів ланцюжок, двері прочинилися, і з-за щілини зблиснули світлі очі примхливої Дерібо. Вона побачила дітей і сказала:

— Ні-ні-ні! Ідіть геть, розбишаки й хулігани! — Однак дверей не зачинила і продовжувала визирати.

Ходючок сказав:

— Вислухайте нас, будь ласка! Схоже на те, ніби на цілому світі не залишилося нікого, хто б міг ворушитися, крім нас із вами! Тож нам дуже треба побалакати з вашим чудовим папугою Аристархом.

Бабуся Дерібо зауважила:

— Усі годинники стоять. Всі-всі-всі! А в телику спинилася картинка.

— Що-що? — здивувався Ходючок.

— Значить, у телевізорі... — шепнула йому Сміхота, — у телевізорі замерло зображення.

— А все через те, що якийсь хуліган-розбишака украв Час, — суворо прорекла бабуся Дерібо.

— А чому ж тоді не спинилися ми?! Й ви?!

Бабуся розчинила двері, але дітей до квартири не покликала. Натомість сказала зневажливо:

— Як же це ми могли спинитися, якщо ми все бачили!

— Що бачили?

— Те, як украли Час. Щоб це побачити, потрібен Час, бо без Часу нічого не буває і нічого не може бути. Ні-чо-го! Хто усе бачив і чув, той не замер, бо Час лишився з ним, а хто не бачив, для того все спинилося. Вам цього не зрозуміти, бо ви погано вчитесь і весь час бешкетуєте. Я вам завжди казала: сидіть у дворі і гарно себе поведіть.

— А як же... Час?! — запитав Ходючок.

— Ніяк. От прийдуть дорослі...

— Як же вони прийдуть? — тоненько зойкнула Сміхоша. — Як же вони прийдуть, наші дорослі, якщо вони теж десь замерли! Вони ж не бачили!!

Примхлива бабуся Дерібо від Сміхошиного вереску колупнула собі пальцем у вусі.

— Дозвольте нам, будь ласка, — попросив Ходючок, — поговорити з Аристархом!

— Ач які! — сказала бабуся. — Спочатку принесіть мені мінералки, а Аристашику — морошки. Тоді впусу. Може.

Похнюплені діти вийшли на подвір'я. Ходючок запитав:

— Чого вона хотіла? Якої ще морошки?

— Це вона просила морозива. Примхливі бабусі завжди називають мінеральну воду

"мінералка", а морозиво — "морошка".

— Що ж. Ходімо, в мене є тридцять копійок. А в тебе скільки?..

Сміхоша не відповіла. Бо щось ніжне й прохолодне торкнулося її плеча і щоки, і в очі їй зазирнула яскрава квітка крученого панича.

— І я з вами, — прошепотів Феофеофанчик. — Я оце спустився із балкона по стіні і ось... Якщо тільки ви не проти!

Ходючок мовив:

— Мені здається, що це почалася якась дивна казка. Усі, хто був при тому, як украли Час, і хто бачив крадіїв, опинилися у казці. А решта... — він пошукав очима у небі нерухомий "Ту", — а решта... Поза Часом!..

Діти замислено побрели до магазину, біля якого зазвичай стояв лоток із морозивом, і товста весела продавщиця вигукувала: "Підходь, кому жарко і кому холодно, всім догоджу!.." Вони йшли, і на плечі у Ходючка сиділа Пріся, навкруг шиї Сміхоті намистом обвивався кручений панич, а Джулька бадьоро біг попереду.

3. У події втручається Умпарара Чамчамчам

Усі продавщиці в магазині скидалися на нерухомих ляльок, гарно вбраних і майстерно розмальованих. Ходючок поклав на прилавок свої копійки і взяв пляшку мінеральної води. Про всяк випадок, додав:

— Тьотю! Я воду взяв, а гроші осьде!

Ніякої відповіді.

Товста і весела лотошниця біля магазину завмерла, простягаючи порцію морозива двом дівчаткам, і дівчатка теж завмерли, а біля їхніх ніг завмер красивий пес колі.

Джулька обнюхав пса і втратив до нього інтерес, Пріся байдуже пройшла мимо.

Діти взяли одну порцію морозива, і Сміхоша поклала на краєчок лотка всі свої заощадження.

Примхлива бабуся Дерібо відчинила двері відразу ж — вона, мабуть, чекала гостинця. Взяла мінеральну воду, струснула пляшку і подивилася її на світло. Потім простягла руку до морозива.

— Це папузі Аристархові, — твердо сказав Ходючок.

Бабуся Дерібо раптом уздріла Джульку, ляснула в долоні й закричала:

— Як! Ви хочете, щоб я вас впустила разом із цим хижим звіром!

Ходючок сказав:

— Не буде Аристарха — не буде морозива. Віддавайте мінералку!

— Ще ця кицька... — пробурчала стара і сховала пляшку за спину. — Аристаша не любить кицьок. Заходьте.

Всі зайшли до квартири. Бабуся подалася на кухню пити мінеральну воду, а діти — до кімнати. Папуга Аристарх сидів над вікном на довгому карнизі, що на нього вішають гардини. Побачивши гостей, він щебетнув щось нерозбірливе і враз заляк. Бо уздрів Прісію! Довелося спровадити кицьку в коридор. Вона облизнулася, позіхнула і згорнулася клубочком, ніби в цьому домі більше її взагалі ніщо не цікавило.

Сміхоша піднесла Аристархові морозиво у вафельному стаканчику. Він стрепенувся

і сказав:

— Аристаша хороший, Аристаша хороший! Здрастуйте вам!

Сміхоша почекала, поки він дзьобнув морозива, і сказала:

— Аристашо, розкажи нам, що було в підвалі?

Розкажи про пацюка Бруднерського і бридкого хулігана Маєша.

Папуга збуджено і швидко-швидко заговорив. І діти дізналися, що Маєш заліз на низький балкон бабусі, украв звідти клітку з Аристархом і відніс її в підвал до Бруднерського, а тоді вони обоє вигнали з клітки папугу і посадовили туди дерев'яну Зозулю. І вже після того у підвалі відбулася така розмова:

Бруднерський. Ви, преславний хулігане Маєшу, допоможете нам сховати Час у нашої схованці!

Маєш. А що я з того матиму?! З вами, пацюками, тільки зв'яжися!..

Бруднерський. Це буде величезне хуліганство, і ви, славний хулігане Маєшу, станете найславетнішим хуліганом.

Маєш (радісно сміючись). Це можна! А що треба робити?

Бруднерський. Беріть клітку з Зозулею, сідайте у Фруся — і гайда до схованки.

Маєш: Як це — у Фруся?! А що скажуть?..

Бруднерський (регочучи негарним пацючим сміхом). Хто скаже? Якщо ми сховаємо Час — ніхто вже нічого не скаже, бо ні в кого й рот не розтулиться! І Фрусь — ваш!

Маєш (задоволено). Мій?! Назавжди?!

Бруднерський: Скільки Час буде наш — стільки й Фрусь буде ваш! Про мене, так хай назавжди.

Маєш (непевно). Але ж я не вмію водити машину...

Бруднерський, А це й не потрібно, бо Фрусь сам вас повезе, куди ви йому накажете.

У цьому місці Аристарх зробив паузу і прокричав:

— Морозиваморозиваморозива!

Сміхоша віддала йому увесь стаканчик, але більше нічого путнього від Аристарха вони не почули. Той тільки галасував, що він хороший, і без упину здоровкався. На тому й пішли.

Аж тепер діти почали як слід розуміти, що то значить: украдено Час. Поки Зозулю не буде знайдено і повернуто на своє місце у старовинний годинник, мама й тато не прийдуть додому, не ростимуть дерева і трава, не потечуть річки й не полетять птахи, і вони, діти, теж ніколи не виростуть.

Вони вийшли у двір, підійшли до Умпарари. На гілці, якраз над автомобілем, сидів шпачок і щось собі наспівував.

— Агов, Фоко! — сумно гукнув до нього Ходючок.

Шпак замовк, зиркнув униз і чітко відказав:

— Я не Фока Сильвестрів.

— А хто ж ти такий?

— Я Сильвестрів Родивон.

Шпачок із натхненням закувікав поросятком.

— Ти щось плутаєш! — сказав Ходючок.

— Авжеж! — додала Сміхоша. — Он навіть сива пір'їнка у хвості, й шийка, і очі, і дзьобик — усе точнісінько, як було у Фоки!

— Так-так. Це тому, що ми з Фокою Сильвестровим вилупилися з одного яйця; якщо це називається брати, то ми з Фокою Сильвестровим брати. Гей, заберіть цю жахливу тварину! Вона на мене дивиться.

Ходючок заспокійливо погладив Прісину спинку, і кицька протяжливо й нетерпляче занявчала.

Ходючок пояснив їй, що Родивон Сильвестрів є така сама недоторканна особа, як його брат-близнюк Фока Сильвестрів та папуга Аристарх. Пріся вислухала все це із невдоволеною міною.

Шпак сказав:

— Фока Сильвестрів доручив мені розважити вас розумною розмовою, поки він злітає і подивиться, куди оте все повтікало.

Сміхоша презирнулася з Ходючком, і хлопчик запитав:

— Кого ж ви називаєте "оте все"?

— Пацюка Бруднерського, бридкого хулігана Маєша і їхнього автомобіля Фруся.

У цю мить з'явився Фока. Наче просто впав із неба, розкошланий, збуджений і щасливий.

— Знаю! — закричав він. — Я за ними прослідкував до самого роздоріжжя!

Ходючок поглянув на старого друга Умпарару, і йому здалося, що автомобіль підморгнув підфарником. Ходючок зітхнув і сказав:

— Фоко і Родивоне Сильвестрови! Чи не погодитеся ви показати нам дорогу, якою злодії повезли вкрадений Час? Ми їх наздоженемо і відберемо Зозулю. Нас повезе Умпарара Чамчамчам.

Родивон Сильвестрів вигукнув:

— Ми згодні! — і хвалькувато озирнувся навкруги.

Умпарара стурбовано прохурчав:

— Друзі! Нам пора! Я вже розім'яв свої амортизатори і продув карбюратор. — І він розчинив усі четверо дверцят.

Ходючок сів за кермо. Сміхоша вмостилася поруч із Ходючком, а Джулька — в неї на колінах. Киця Пріся сказала: "Шши!" — і теж ускочила до автомобіля. Феофеофанчик звів за вікно голівку на тонесенькому стебельці, і вони поїхали...

4. Як корисно думати

Шпаки летіли попереду. Умпарара муркотів мотором, Феофеофанчик маяв за вікном, а під колесами шкварчав асфальт. Час від часу Умпарара подавав голос:

— Ви тільки погляньте, що накоїли! Кум тролейбус стоїть, як приліплений, а свояка самоскида перехнябило на один бік, як кульгаву качку, діла-діла!.. Ви тільки подивіться, скільки заціпеніло трамваїв — стоять собі, мов сараї, ізв'язані вервечками по двоє, а там ось — погляньте — поснули дядьки автобуси і братики легкові, і ні цоб тобі, ні цабе...

Ходючок і Сміхоша були приголомшені цим видовищем. Ходючок сказав:

— Не розумію. Навіщо вони вкрали Час?

— Хтозна... — жалібно зітхнула Сміхоша. Вона торкнулася Ходючкової руки: — А ми їх подужаємо?

Ходючок замислено поглянув на дівчинку і кивнув.

— От дивись, які в кого сили? У них — Фрусь, у нас — Умпарара. Так? Сміхоша підхопила:

— У них — Маєш, а в нас... А в нас Петрик-Ходючок! — І раптом тихенько і насмішливо запитала: — А ти подужаєш Маєша? Мені здається, що він сильний...

Ходючок ураз насупився. Дівчинка почервоніла і вигукнула:

— Ну от, уже й образився! Я кажу, що в них Бруднерський, а в нас Джулька й Пріся! А ще ми маємо... Феофеофанчика... Але це так, для краси. І шпачки — вони теж просто так, щоб було веселіше.

— Еге ж, повеселишся! Мабуть, буде бійка. — Ходючок закінчив задумливо і серйозно: — Ми повинні перемогти, у нас немає іншого виходу.

Умпарара вже наближався до околиці міста — обабіч проспекту потяглися будівельні майданчики й молоді деревця край шляху. Та ось він зупинився і сповістив:

— Це все. Тут роздоріжжя. Далі я дороги не знаю.

На край розчиненого вікна сіли шпаки і повідомили:

— Далі дороги не знаємо й ми.

— Чому? — спитала Сміхоша.

— Бо Фока Сильвестрів далі не подивився, — сказав Родивон.

Ходючок на те розчаровано мугикнув, а Пріся презирливо примружилася.

— Джулько, слід! — раптом закричала Сміхота. — Швиденько з машини — і бери слід Бруднерського й Маєша.

Такса вилетіла з машини, мов артилерійський снаряд. Сміхоша заляскала в долоні:

— Як же я не подумала відразу! Він же у нас такий вправний щуролов!

— Думати завжди дуже корисно, — мовив Ходючок.

Джулька старанно нюшив землю, робив петлі, зигзаги і вісімки і за кілька хвилин обстежив геть усе перехрестя. Після того підбіг до Умпарари і знічено проказав:

— Тут немає слідів пацюка і хлопчика. Це шосе. Тут тільки сліди гумових коліс. Ще зовсім не давно, о пів на десяту ранку, тут котилося безліч коліс!

— А зараз котра? — запитала Сміхоша.

Ходючок похмуро відказав:

— Зараз теж пів на десяту. Тепер завжди буде пів на десяту. Прісько! Вертайся назад!

Пріся, яка вийшла з машини разом із Джулькою, в їхній бік навіть не глянула. Вона, підкрадаючись, наближалася до довгої білої труби, що лежала на насипу край дороги.

А на віконці знову з'явилися шпаки. Вони сказали в один голос:

— Ми дивилися і нікого не побачили: ні тобі Бруднерського, ні тобі Фруся чи там ще кого. Все завмерло — і край!

Фока Сильвестрів повідомив:

— Тільки одна ластівка не завмерла — літає собі й літає, мов навіжена.

Родивон Сильвестрів додав:

— І ще дуже високо ми роздивилися крука Кирила. Він теж летів собі кудись та й летів.

Раптом Джулька здивовано сказав:

— Гляньте на Пріську! Що це з нею?

Пріся вже пролізла крізь трубу на насипу і тепер весь час кивала круглою своєю голівкою: вгору — вниз, вгору — вниз... Ходючок обережно підкрався до Прісі і присів поруч із нею. Підійшли діти, і кицька промимрила:

— Там вода...

Ходючок аж скрикнув від радості:

— Вода! Із труби весь час капотить вода!

— То й що? Чому Пріся кивала?

— Вона не кивала! Вона дивилася, як із труби весь час капають краплинки води: кап-кап, кив-кив!

— Ну? — прошепотіла Сміхоша.

— А те, що й вода не завмерла! Виходить, що вони тут проїхали, і вода увібрала в себе дещицю Часу, тому й капає!

Сміхоша сказала:

— Але ж тоді й оці мухи...

— І ота ластівка... — додав Фока. — І крук!

— Фоко і Родивоне! Негайно спитайте у ластівки, куди поїхав Фрусь!

— Я з нею балакав, — відповів Фока Сильвестрів. — Дохле діло.

— Це ж чому?

— Вона зовсім очманіла від голоду і нічого не тямить, їй якраз о пів на десяту треба було снідати, а чим? Я їй кажу: "Та ось же вони, комахи, висять у повітрі, їх і ловити не треба, їж собі од пуза!.." А ластівка каже: "Ми так не можемо. Ми ловимо тільки тих, що літають!" Он яке діло!

— А крук?

Шпаки сказали:

— Крук — дуже серйозний чоловік. До крука страшно.

— Але треба, — сказав Ходючок. — Ви вже якось постарайтеся.

Шпаки пересвиснулися між собою і відповіли:

— Зачекайте нас тут. Ми швиденько! — і подалися.

Умпарара заглушив мотор. Стало тихо.

5. Поради старого крука Кирила

Старий крук Кирило жив у дуплі старезного дуба, що на самій верхівці Козачої гори.

Зранку крук вполював собі ховрашка і політав трохи, щоб розім'яти крила, подивитися світу й показати себе.

По тому Кирило повернувся до свого дуба, всівся на товстезній гілляці і вдоволено заплющив очі.

День був погідний і теплий, сонце сходило завзято і швидко, а це начебто чомусь спинилося... Сьогодні він літав над містом і примітив сіренький горбатий автомобільчик: той викотився з міста і застрибав по купинах у лузі, затим помчав уздовж річки; крукові Кирилові здалося навіть, що з віконця тієї машини визирав здоровенний пацюк, і крукові ще тоді подумалося, що нині у полях стало мало мишей...

Крук Кирило куняв, сукав собі кволеньку думку, що раніше ніби й літо було тепліше, а зима суворіша, і кров у жилах текла хутчіше, а очі бачили зіркіше.

— Здрастуйте! — раптом почув він над головою, але вирішив, що це уві сні, і навіть не розплющив очей.

— Здрастуйте, дядьку Кириле! — почулося з Він глянув. На гілці сидів шпак. Крук Кирило дивився на шпака і мовчав. Фока Сильвестрів — то був він — теж мовчав, бо від страху забув, навіщо сюди з'явився.

Крук був старий, величезний, такий чорний, що аж синій, і пір'я його часом спалахувало, наче райдуга. Він мав могутній чорний дзьоб і високі чорні ноги з міцними кігтями. Все це приголомшувало шпака.

— Наше вам шануваннячко, круку Кириле! — почулося з-за спини.

Крук повернувся усім тулубом і побачив, що ззаду сидів той самий шпак.

— Скільки світу, стільки й дива, — сказав крук.

— Ого, ви так багато бачили у світі, що мудрішого за вас немає! — сказав Фока Сильвестрів з-за його спини, і крук повернувся до нього.

— Мені сто вісімдесят п'ять років, чотири місяці, один півмісяць і три доби.

Він сподівався, що шпак, почувши це, зомліє від поштивості й подиву, але з-за спини почулося:

— А скільки годин?

Крук заплющив очі й довго думав. Потім сказав:

— Метушливий лічить години, бо він не живе, а смикається. Мудрий же знає вік і рік, потім місяць і півмісяця, а ще — добу. Бо мудрий не смикається, а живе.

— Як мудро! — сказало з-за хвоста, і крук Кирило повернувся туди. Там сидів той самий шпак.

Старий Кирило покривив душею: правду сказати, він просто не знав, що таке година. Але йому хотілося вразити своєю величчю цього метушливого шпачка, який примудряється бути водночас і перед його очима, і за його хвостом.

Шпак сказав:

— Це мовлено тим більш мудро, що тепер уже немає чого лічити. Ні годин, ні діб, ні років.

— Справа в тому, що украли Час, — почулося з-за хвоста.

Крук Кирило, щоб більше не крутитися туди-сюди, вирішив продовжувати розмову із заплющеними очима.

— Мені сто вісімдесят п'ять років, чотири повних місяці, один півмісяць і три доби.

Коли помер мій батько, йому було двісті тридцять років, але ні мій батько, ні я ніколи не чули, щоб можна було вкрати Час.

Тоді шпаки злагоджено, в один голос, розповіли Кирилу все, що сталося сьогодні о пів на десяту. Затим спитали:

— Згадайте, будь ласка, чи ви не звернули уваги, куди поїхала маленька сіренька машина, в якій сиділи пацюк і бридкий хуліган?

Крук помовчав для годиться і відказав:

— Не звернув.

— Вибачайте, коли ласка! Але цього ніяк не може бути. Якби не звернули, ви б уже не ворушилися, бо ваш Час спинився б.

Крук знову заплющив очі. Нарешті він прорік:

— Ниточка доведе до клубочка.

— Яка глибока думка! — сказали шпаки.

— Шукай вітру в полі! — додав крук.

— І все?

— Коли хтось тікає понад річкою і ховається в лузі, то хтось інший може і знайти.

— Як мудро!

Побачивши, що Фока Сильвестрів спурхнув з його гілки, крук гукнув:

— А зажди-но, малий!

Той повернувся, і крук сором'язливо поспитав:

— Ти такий метушливий і, напевне, знаєш, що таке година. Скажи-но й мені.

— Година — це таке... — почав невпевнено Фока Сильвестрів. — Це таке, що йде й минає одне за одним...

— Еге, йде й минає, — додав Родивон. І раптом вигукнув: — Бо все залежить від батька сонця!

Фока Сильвестрів дійшов того ж самого висновку:

— Так-так, від батька сонця залежить це!

— Ану, повтори іще раз, — попрохав Кирило.

— Сонця від це батька залежить. Кирило подумав трохи, потім попрохав:

— Ану, це саме ще один раз. Шпаки сказали:

— Від залежить батька це сонця! Крук сердито вимовив:

— Забирайся геть до вражого болота! Шпаки свиснули:

— Що? Що?

— Геть болота забирайся вражого до! Шпачки двома чорними грудочками пурхнули вниз до ріки. І Родивон сказав братові:

— А що, як ми запросимо з собою оту голодну ластівку?

І Фока схвально закричав:

— Правда! І нехай їсть усіх наших мух! Бо ми з тобою не голодні. Ми наїлися якраз о пів на десяту. В автомобілі ж чомусь повно мух...

6. Вийшла пісенька така

Весь гурт рятівників Часу сидів під вербою; Умпарара, щоб не перестоятися, раз по

раз поскрипував своїми амортизаторами. Та ось над ними защебетали-зацвірінькали шпаки.

Фока Сильвестрів сповістив:

— Ми щойно розмовляли з круком Кирилом. Він Дуже мудрий. — Причепуривши братові хвостика, Додав: — Крук сказав, що ниточка доведе до клубочка.

Родивон Сильвестрів повідомив:

— Крук сказав: шукай вітру в полі!

Тоді Фока старанно вищебетав:

— Крук каже: якщо хтось тікає понад річкою і ховається у лузі, то хтось його знайде!

Родивон Сильвестрів цвірінькнув:

— А як ні — то ні.

І в один голос обидва брати-шпаки сказали:

— Метушливий метушиться, а розумний думає.

І тут усі замислилися. Однак шпаки думати не вміли зовсім, а Пріся з Джулькою мислили по-своєму, по-котячому й собачому, і толку з їхнього думання було малувато. Сміхоша мовила:

— Може, треба пустити клубочок?.. А тоді... бігти за ниточкою?..

— Ти й досі казочки читаєш?

— Читаю. А що?

— Воно й видно. "Шукай вітру в полі" — значить нема, нема!

— Але ж іще сказано, що хтось тікає понад річкою і ховається в лузі! Це тобі що, не порада?

— Розумний думає, — поважно сказав Ходючок.

І знову всі замовкли.

І хтозна, скільки б вони мовчали, думаючи про своє трудне завдання, якби не бездумні шпачки. Бо Фока і Родивон Сильвестрови раптом зірвалися зі своєї гілки і з неймовірною швидкістю злетіли вгору. Та як злетіли! Ніби хтось дуже сильний і дуже вправний, як у казці, пожбурих високо-високо в небо два камінчики. Від подиву Пріся аж підстрибнула і довгенько дивилася услід пташкам, Джулька дзвінко загавкав, а Ходючок і Сміхоша Perezирнулися і звелися на ноги.

За кілька хвилин шпачки повернулися на ту саму гілку.

— Ну? — суворо запитав Ходючок.

— Вітер! — сказав Фока Сильвестрів. — На нас подув такий вітер!.. Правда, Родивоне?

— Авжеж! — цвірінькнув той. — Який шпак, ну скажіть мені, люди, такі розумні, ну який шпак утримається, щоб не кинутися проти вітру, розпроставши крильця, щоб його вітер підкинув аж у самісіньке небо?!

Ходючок ляснув себе долонею по лобі й гукнув:

— Ах, я ж старий осел!

— Мені здається, що ви значно перебільшуєте, — сказав Фока.

— Мені здається, що старі осли виглядають не так, — додав Родивон.

Ходючок закричав:

— А я вас питаю, звідкіль узявся вітер, якщо немає Часу?! Він узявся звідтіля!

Сміхоша вражено прошепотіла:

— Ось що значить: "Шукай вітру в полі". Ой... — Вона схопила Ходючка за рукав його курточки. — То нам треба їхати проти цього вітру, от що!

Ходючок сказав:

— Фоко і Родивоне Сильвестрови, підійміться, будь ласка, ще раз угору і летіть проти вітру. Та слідкуйте за нами — ми рушаємо дорогою.

Шпаки радісно злетіли, як підкинуті камінці, лиш почулося захоплене: "Ми падаємо в небо!"

На дверцята машини сіла ластівка і делікатно цвінькнула:

— Пробачте! Мене запросили шпаки. Можна, я пообідаю мухами?

Уся зграя мух із бридким дзижчанням вилетіла з машини, і ластівка стрілою ковзнула слідом за ними. Умпарара гукнув їй услід:

— Смачного вам, сусідонько!

Усі швиденько залізли у машину, і Умпарара, збиваючи легку куряву, побіг дорогою. Він сказав:

— Я пам'ятаю цю дорогу, вона веде до річки.

— Чудово! — закричав Ходючок. — Ви розумієте тепер пораду крука? "Якщо хтось тікає понад річкою..."

— "... і ховається у лузі..." — додала Сміхоша.

Умпарара так завзято крутив колесами, що всі поробилися веселі й натхненні і все більше сповнювалися вірою, що їм таки пощастить наздогнати злодіїв. Сміхоша, щоб усіх підбадьорити, заспівала:

Вкрали Час бридкі примари

Й завезли не знать куди.

А Ходючок підхопив:

Але ж є в нас Умпарара,

Ми їх наздоженем!..

Сміхоша сказала, що це невлад, вони трохи посперечалися, а вже за кілька хвилин весь екіпаж весело і дзвінко виспівував:

Вкрали Час бридкі примари

И завезли не знать куди.

Тож прудкіше, Умпараро,

Нас до цілі приведи!

— Стоп, — гукнув Ходючок, і Умпарара слухняно спинився. Ходючок продовжив: — Слухай мою команду: всім сидіти на місцях! Чекати шпаків!

— Чому? — здивувалася дівчинка.

— Роздивитись треба... Дві дороги попереду. Якою їхати?

Раптом Умпарара Чамчамчам голосно зойкнув. Джулька загарчав і приготувався

вистрибнути з машини. Пріся вигнула спину дугою і вищирила зуби.

— Відчиняй... — просичала вона Ходючкові.

— Я сказав: усім сидіти на місцях! — твердо повторив Ходючок.

Він захопився своєю роллю командира, і йому все кортіло наказувати, щоб усі слухалися.

— І-і-і-і! — заверещала Сміхоша. — Па-цю-ки!

Пацюки-щури!!

Умпарара Чамчамчам і собі закричав:

— Ту-туу... Ту-тууу!.. Вони гризуть мені колеса!

Ходючок уже й сам бачив, що навкруг автомобіля у траві вистрибують чорно-сірі пацюки. Джулька прогавкотів:

— Випустіть мене! Я ж такса-щуролов, давити пацюків — це моя робота!

Сміхоша сердито зиркнула на хлопчика і сама розчинила двері автомобіля. Джулька і Пріся миттю з нього вистрибнули.

— їм мало не буде!

Ой, що зчинилося! За якусь мить пацюки кинулися врозтіч, гнані таксою-щуроловом і розлютованою кицькою. Раптом почулося лунке шипіння, і Умпарара згорьовано вигукнув:

— Вссе!.. Прокусили!..

Ліве заднє колесо було прокушене, і бідний Умпарара незграбно припав на пошкоджену ногу.

— Це Бруднерський! — сказав Ходючок. — Це він наслав на нас пацюків, щоб ми не доїхали.

Кручений панич Феофеофанчик звисився мало не до землі і сумно дивився на заподіяну Умпарарі шкоду.

— Друзі, допоможіть мені, — сказав автомобіль, — бо в такому стані я їхати не можу.

— Що ж ми сидимо! — Сміхоша ляснула в долоні.

Ходючок, відвернувшись до лісу і сховавши очі, мовив:

— Командуй, Умпараро. Ми готові.

Чамчамчам терпляче пояснював:

— Діточки, візьміть у багажнику домкрат...

Петрику, будь ласка, зніми з колеса ковпак. От! Тепер тобі треба буде підважити мене на домкраті

і відкрутити оті п'ять гайок. Не поспішайте, дітки, це нелегка робота!.. Ганнусю, любенька, склади гайки у ковпак, щоб вони не погубилися, а тепер допоможи Петрикові зняти колесо... Не кваптеся, дітки! Я чув, що колеса важкі, хоча й ніколи цього не відчував, бо ж не я їх ношу, а вони мене. Невже зняли?! Перед тим, як ставити запасне колесо, вам треба відпочити...

— Ніколи! — бадьоро гукнув Ходючок і, поляскавши долонею по капоту автомобіля, сказав по-чоловічому просто і грубовато:

— Нічого, стара добра залізяко, все буде гаразд!

І на вербі над ними хтось негайно повторив Ходючковим голосом:

— Нічого, стара добра залізяко!..

То, звичайно, були їхні друзі-шпаки. Вони злетіли з верби униз і всілися на дашку автомобіля.

Фока сказав:

— Ми не знайшли ніяких слідів.

— Бо вітер стих, — додав Родивон, — ось у чім біда.

Почувся гавкіт Джульки — він одбіг трохи і сповістив:

— Треба їхати сюдою, ця дорога пахтить їхнім Фрусем! За мною! Я бігтиму по дорозі!!

Прися скочила на капот Умпарари, потягнулася, вигнувши спинку, і сказала:

— Ах, ну навіщо нюхати цю безконечну нудну дорогу! Я і звідси чую, що вона тхне пацюком, хуліганом, кліткою папуги Аристарха... І ще — фрррр!.. — старим іржавим автомобілем!

За мить Умпарара взяв з місця добрячим автомобільним чвалом. І знову весь екіпаж заспівав пісеньку:

Як літак іде крізь хмари,
Через кригу — криголам,
Мчить нас лісом Умпарара,
Умпарара Чамчамчам!

7. Бруднерський щирить зуби

Автомобіль Фрусь стояв у тіні під кривобоком в'язом і дрімав. У ньому сидів хуліган Маєш. Він виставив лікті у відчинене віконце, а на руки поклав свою кудлату голову. Його волохаті білі брови стрибали від сміху, однак він намагався стримуватися, бо не знав, чи не буде з того сміху якогось лиха.

Розсмішив його пацюк Бруднерський.

Над усе Бруднерський любив проголошувати промови. Ось і тепер він стояв на пеньку, наїжачивши гострі вуса, настовбурчивши довгого хвоста, і проголошував промову:

— Сталося! Відтепер увесь Час — наш! Їхнього Часу тепер немає і вже ніколи не буде.

Бруднерський розмахував передніми лапами, молотив ними в повітрі і навіть робив "руки в боки", він задирав голову, щосили надимав кругле сіре черевце, щоб здаватися поважнішим. У такі хвилини хуліган Маєш відсахувався від вікна і мерщій ховав голову, щоб ніхто не бачив, як його корчить сміхом.

Маєш не мав звички думати, розбирати події і вчинки, давати їм оцінку; він був сильний і непосидючий хлопчик, однак погано вихований і дуже хотів над усіма верховодити. А що ніхто не визнавав його верховодства, то він сердився і робив хуліганські вчинки. Він любив: битися, дражнити, бити шибки у вікнах, мучити тварин, витоптувати квітники, рвати книжки, ламати іграшки; він любив також лаятися,

ображати дорослих і дітей, особливо маленьких, зривати уроки в школі, псувати дітям одяг за допомогою кулькової ручки або чорнила, верещати дурним голосом; пересолювати суп своїй бідній бабусі і сипати їй у чай перець, малювати дурниці на шпалерах і писати погані слова на стінах у під'їзді, псувати ліфт. Не можна перелічити всі ті погані справи, які любив робити і постійно робив хуліган Маєш.

При цьому зауваження дорослих він в одне вухо впускав, а з другого випускав; коли ж йому давали хороші поради, він їх не впускав навіть і в одне вухо — просто собі не слухав; якщо він попадався на гарячому і його карали за хуліганство, він все одно не задумувався над своєю поведінкою, а замість того вигадував, як усім помститися.

Оце й тепер він сидів і тішився, що він, Маєш, запанібрата з пацюками, він допоміг викрасти Зозулю; мріяв, як буде мучити кицьку Прісю і поб'є палицею таксу Джульку, як оддубасить задаваку Ходючка і змусить дівчинку Сміхоту плакати від образи і сміятися від захоплення його, Маєша, хуліганськими подвигами.

А найбільше тішило Маєша, що в нього тепер був власний автомобіль Фрусь. Він не знав жодного хлопчика, який би мав свій автомобіль.

Але ось він розібрав кілька слів Бруднерського — прислухався. Той завивав:

— ... І відтепер геть усі будинки заселяться радісними пацюками й мишами, і ми, пацюковичі, вірні друзі усього живого, житимемо по всіх квартирах і в підвалах, а також на горищі, а миші — під усіма підлогами і на всіх балконах, а ховрахи — по всіх полях, а в річках і болотах житимуть самі тільки радісні п'явки і більше нічого: ні тобі рибки, ні тобі жабки.

Потім Бруднерський перевів дух і сказав:

— Але ж це не все! Во славу його незрівнянної нечисті на лани заклопотано і радісно вийдуть будяки й пирії, і сімейство мухи Жужулі розростеться у цілу хмару, і колорадські жуки на чолі з вірними друзями усього зеленого Шмяком, Чвирком і Креком завзято і з великим апетитом поїдатимуть листя, і ще...

І тут у повітрі проскрипіло:

— Не забувайте моїх Іржиків!..

— Хто це сказав?! — сердито спитав Бруднерський.

— Я, пані Зак-Лепська, — скрипнуло у відповідь.

— Де ви?! — розсердився пацюк.

— Як-то — де?! Я там, де й належить бути працюючій і шляхетній іржі, тобто на крилі автомобіля!

Це останнє слово було вимовлене особливо вишукано: "ау-теме-биль-ля!"

Усі подивилися на Фруся і враз побачили: на його правому крилі розповзлася здоровенна пляма іржі — вона вже проїла те крило наскрізь, і воно набуло ясно-рудого кольору; щупальця від цієї плями простяглися по капоту і вже вп'ялися у друге крило.

— На Фрусеві я ще зможу пастися кілька місяців.

— А тоді? — запитало якесь цікаве пацюча. — Покинете цього... Фруську?

— Гм, ням-ням-ням, — відповіла Зак-Лепська, — тоді покину, я покину те, що зостанеться від бідного ау-теме-биль-ля!

— А самі ж куди? — не вгавало пацюча.

— Ого! У світі стільки смачного, гнучкого, пружного, солодкого заліза, що його мені й моїм Іржикам — їсти не переїсти.

— Тож приймімо до нашого благородного товариства вірного друга пані Зак-Лепську! — зголосився пацюк.

Інші пацюки схвально загули, тільки Фрусь злякано скрипнув своїм іржавим тілом.

Маєш аж рота роззявив: що не кажіть, а тут пахтіло грандіозним хуліганством!

Тим часом Бруднерський вів своєї:

— А щоб світ зробився такий чарівний і принад ний, як я оце сказав, нам треба заховати Зозулю!

І ми її заховаємо глибоко під землею. В славній оселі його незрівнянної нечисті Страхолюда Неможливого!

Усі замовкли, охоплені трепетним жахом. Бруднерський витримав багатозначну паузу і запитав:

— Але де зараз наші вороги разом із своєю де ренчливою таратайкою Умпарарою?

І тут же Бруднерському у вуха задзижчали зелена муха Жужуля та її сірі родички Жюжя і Жьожя.

Ніхто, крім Бруднерського, їх не чув, — але всі бачили, як головний пацюк наливається люттю, як стає дибки і ходить туди-сюди його шерсть на загривку. Як ворухаться його гострі довгі вуса і бігають лихі очі, як зловісно вищирюються жовті зуби. Нарешті він вимовив:

— Ви гарні розвідники. Ви справжні друзі усього живого.

Жужуля і її родички щасливо загули, і раптом згори почулося:

— Де розвідники? Де? Хто вони?!

Наші шпаки добре заховалися у верхніх гілках осокара й уважно стежили за всім, що відбувалося на березі болота. Знизу їх ніхто не бачив. Мухи з переляку поховалися хто куди — під листочки, під стебельця і навіть під самого Бруднерського. А над болотом розлігся сигнал Умпарари і дзвінкий сміх Сміхоші, всі перелякано заціпили. Мухи загули:

— Близько! Вони вже близько! Вони нас знайшли! Тікаймо!

— Слухайте всі! — крикнув Бруднерський. — Слухай і ти, автомобілю Фрусю, і ви, хулігане Мавшу. Перш за все нам треба затримати Умпарару Чамчамчам і всіх, хто у ньому сидить, щоб вони Не їхали, не бігли і не йшли! Нам треба вищирити геть усі зуби і вишкірити геть усі пазурі, ікла, жала і пащеки проти підступних ворогів! І нехай тим часом його навдивовижу незрівнянна і чарівна нечисть, наш улюблений Страхолюд повністю Неможливий заховає Зозулю у далекі підземні тайники, де її вже не знайде ніхто!

— Треба у них викрасти Сміхошу, — мовив хуліган, — Нехай вона буде наша полонянка. Ми її посадимо у Фруся й повеземо за болото в далекий ліс. А Ходючок із своїм Умпарарою кинуться слідом, щоб її врятувати, а ви тим часом однесете Зозулю до Страхолюда і сховаєте. О!

Це був такий сміливий і несподіваний план, що Бруднерський аж заляк від розумового напруження. Маєш додав:

— А я від них відіб'юся. Ха! І не таких били!

Бруднерський повільно огледівся і закричав несамовито:

— Як! Ви ще досі не поїхали?! Але ж я ви-ма-гаю, щоб дівчисько негайно було ось тут. О! Ми її завеземо світ за очі, а ті нехай ганяються. Давай сюди Зозулю!

Маєш виставив з машини клітку з пташкою, Фрусь хрипко скрикнув і зрушив з місця. Хуліган негарно усміхався, бо він давно мріяв зробити Сміхоші яку-небудь капость.

8. Ходить гарбуз по городу

Ходить гарбуз по городу, питається свого роду:

— Ой чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові? Обізвалась жовта диня, гарбузова господиня:

— Іще живі і здорові всі родичі гарбузові.

Обізувались огірочки, гарбузові сини й дочки, потім — морковиця, гарбузова сестриця, а далі буряки, бараболя, квасоля, і всі вони запевнили гарбуза, що живі і здорові. Так співається в старовинній дитячій пісеньці.

А ось тут вийшло трохи не так.

Гарбуз Онопрій і справді вийшов у свій звичайний обхід по городу — питатися свого роду, тобто всякого овоча, про здоров'я. Підійшов до своєї господині, золотої кругленької дині Вівді, та й питає:

— Ой чи живі, чи здорові всі родичі гарбузові?

А Вівдя каже: — Дай мені спокій! Не до тебе, старий!

— Ві-івдю! — здивовано вигукнув Гарбуз Онопрій. — Чого це ти так набудячилася?!

— Бо геть нема здоров'я! — скрикнула Вівдя. — Ніякого соку в землі не залишилося, смокчеш корінцями, смокчеш, а воно — сухо та й годі! Я ж так можу всохнути та обернутися з дині на якусь там бараболю!

— Тьотю, тьотю, ми вас не ображали! — закричала картопля Пульхера. — Як мене напала зла напасть та оце точить-гризе моє листячко, що вже скоро й на сонечко нічим буде глянути, так я не кажу, що скоро стану порожня усередині, як ваш, вибачайте, хазяїн Онопрій!

— Усі чули?! — обурилася Вівдя. — Усі?! Онопрієчку!.. Оце дожився, що тебе вже й бараболя обзиває казна-як!

Тут обізувався старий біб:

— Я скажу за цілий рід! Не будь я біб Гроха, щось і мені свербить потроху.

— Послухайте всі! — заголосили огірочки, гарбузові сини й дочки: — Гудиння наше стало тонке, а бадиллячко прив'яло, хоч і не було ж на наш город суховію. То чом же ми гинемо, чом? Бур'яни заїли, ось чому! Зліше суховію висмоктали землю, гірше повені розхитали корінці!

І в цю мить десь за городом луною прокотився погук — то наближався Умпарара Чамчамчам. Вівдя мовила:

— Онопрієчку, нехай усі будуть тихо, бо як почують люди в машині та під'їдуть, то овочі порвуть зеленими, стебельця поламають — та й буде нам кінець.

— Байдуже... — ледве видихнув Онопрій. Він утомився від обходин, обважнів та ще й засмутився украй. — Байдуже, вони ниньки не перші.

— А хіба що?

— Та ти, стара, либонь, не чула? Ниньки рано їхали. Сіра така машина, смердючого газу напустила, — будяк їй у вихлоп! — деренчлива, як старий деркач. А в машині хлопчик вертлявий, як он гудиння у наших огірочків, — проїхали та й нема...

— Це правда, — сказав огірочок Єпіфан. — Я запам'ятав, бо мене тоді якраз бур'яном притисло.

— Так-так, овочі добрі, — кволо зітхнула Пульхера. — І я помітила ту машину: якраз засвербіло під листячком.

— І я бачила... — мовила квасоля. — Мені саме подих перехопило, бо соку у корінні не стало.

— То це що ж: усі наші нещастя в одну мить почалися? — здивувався старий біб Гроха.

І враз усі овочі загомоніли:

— Не було, не було — коли на тобі! І бур'ян, і будяк, і колорадський жук!..

— Шмяк, Чвирк і Крек, коли ваша ласка! — жваво озвалися колорадські бандити з-під картопляних листочків. — Ми й є справжні друзі усього зеленого!

Тим часом із веселою пісенькою Умпара Чамчам і весь його екіпаж швиденько їхали через ліс, а кицька Пріся і собачка Джулька впевнено вказували дорогу, бо добре чули запах утікачів. Аж тут Умпара загальмував, спинився під деревами і сказав:

— Де ж дорога?

Джулька підбіг, винувато подивився в Умпарині фари і опустив мордочку ще нижче до землі.

Пріся удала, ніби нічого не сталося — підняла хвіст і, легко ним коливаючи, зіскочила на траву, Джулька сказав:

— Їхнього запаху більше немає. Саме болото, смердить тванню та й усе.

І тут просто звідти прилетіли Фока і Родивон Сильвестрови.

Вони були вкрай схвильовані і на два голоси відтворили кожне слово, мовлене на тому жахному збіговиську край болота.

Усі були вражені розповіддю шпаків. Так от навіщо вкрали Час!

— А де дорога? — вигукнув Ходючок. — Ви ж бачили згори дорогу?!

— Дороги немає, — відказали Фока і Родивон.

І раптом озався спокійний-спокійний Феофеофанчик:

— Не журіться. Тепер я відшукуватиму дорогу з-посеред живого листя і травички.

— Чули? Це ж надзвичайно! — вигукнула Сміхота.

— Та й справді, — сказав Ходючок. — Де пронесено Час, там рослини не заскніли, от як і ми.

Так вони і поїхали, придивляючись до листячка й трави. Але погода стояла тиха і ясна, повітря зовсім не ворушилося, тому угадувати дорогу стало все важче. Та ось Феофеофанчик сказав:

— Попереду бачу живий город. Будь ласка, спинися на хвилинку, треба розпитатися.

Так Умпара Чамчам і його екіпаж опинилися біля городу гарбуза Онопрія і дині Вівді. Феофеофанчик вистромився з машини і, стелячись низько над самими грядками, запитав овочів, чи не бачили сіру машину. Але овочі мовчали. Тоді Феофеофанчик попрохав знову:

— Озовіться, братики й сестрички! Ми женемося за сіренькою машиною Фрусем і за хуліганом Маєшем, а якщо не доженемо, то вони нароблять у світі багато шкоди.

Витончений слух Феофеофанчика вловив, як диня Вівдя прошепотіла до гарбуза Онопрія:

— Не кажи... Не кажи... Твоя хата скраю.

Онопрій же рішуче й голосно мовив:

— Були, були! І бензином смерділо, і хуліган у вікно виглядав. Отак і поїхали — попід тими вербами, а тоді вздовж он тих очеретів...

Тільки-но Феофеофанчик зібрався подякувати розважливому Онопрію, як не витримала, заголосила тітка Пульхера:

— Людоньки мої добрі, та мої хороші собачечки, та мої гарненькі киценьки, та мої найкращі шпачечки! Хоч ви мені допоможіть, бо ж гину, гину серед білого дня при всьому овочевому народі, гину лютою смертю, бо скоро знавіснілі все листя об'їдять!

І тоді загомонів, захвилювався весь город, скаржачись на свою біду. Ходючок закричав:

— Тепер усі бачать, навіщо Бруднерському і всім отим злодіякам Час! За роботу — хто і як може!

І почалася велика боротьба. Ходючок і Сміхоша заходилися полоти бур'яни — так, що ті аж сичали і падали, падали й падали; Фока і Родивон Сильвестрови дружно вийшли проти смугастого колорадського супостата: нищили жуків і здирали з листків червонуваті яєчка, і так кущ за кущем, кущ за кущем. Феофеофанчик, звившись на своєму довгому стеблі над городом, підказував дітям і шпакам, куди їм треба звернути бойову свою увагу.

Невдовзі ціла купа бур'яниська височіла на межі. І тут гарбуз Онопрій, здоровенний, сонячно-жовтий у лискучу зелену смужку, з крутими горбастими боками і кремезною колючою ногою, вийшов наперед і сказав:

— Ну, братці, а скажіть: який із мене козарлюга?

Сміхоша зворушено пискнула:

— Дуже й дуже вдатний! Я просто в захваті! Ходючок по-чоловічому стримано кивнув:

— На всі сто.

І тоді Онопрій проголосив:

— Усі найкращі бійці нашого городу підуть за вами проти злодіяк, котрі вкрали Час задля лихих своїх справ! Нехай шановний Умпарара Чамчамчам відчинить для нас свій багажник і дверцята, а ми вже розташуємося, хто як зможе.

Тітка Пульхера, котра не збиралася залишати свій город, розважливо сказала:

— Не відмовляйтеся, мої любесенькі, бо дорога ваша довга й непевна, а гарбузове вояцтво — це вам не жарти. Тут що не козак — то з десяток кіло!

І покотилися з городу до Умпарари гарбузи та їхня рідня. Зі сміхом і жартами влазили вони у відчинений багажник і на заднє сидіння, тягнучи за собою гудиння, листя і міцне жилаве бадилля. При тому гарбуз Онопрій промовляв задоволено:

— У дорозі все згодиться, ей-ей!

Обважнів добряче Умпарара, осів на всі чотири колеса. Однак, кречнувши, мовив:

— Гайда! З гарбузами якось надійніше!

І вони поїхали. Дорогу показував сам Онопрій.

9. Он ти який, Маєшу!

З одного боку було грузьке болото, з другого — ліс, тільки й дороги лишалося, що бережком. Так Умпарара і їхав.

Та вража сила гав не ловила. Попереду затріщало, загуло, зашелестіло — і покручений клен із розчепіреним гілляччям упав посеред дороги. Умпарара ледве встиг загальмувати.

— Що таке?! — водночас скрикнули всі й замовкли, бо все зрозуміли: з-під поваленого клена дременуло геть десятків зо два гострозубих пацюків.

Трохи порадилися й вирішили: Ходючок і Фока Сильвестрів рушають у ліс і шукають між деревами підходящого проїзду, щоб Умпарара міг об'їхати завал. Родивон Сильвестрів веде розвідку над лісом, решта залишається на місці. Ходючок напутив:

— Дивись мені, Сміхошо, ти тут тепер будеш за старшого. Ти тут тепер будеш єдина людина — всім голова!

І пішов собі лісом, а Фока Сильвестрів пурхав над ним. Сміхоша, щоб їй не нудитися, почала збирати квіти на узліссі. В неї склався гарненький букет: ніжні квіти горошку горнулися до веселих ромашок, сині дзвіночки тихенько видзвонювали в її руках; та ось раз і вдруге здалося Сміхоші, що дзвіночки тенькнули: "Будь пильна! Будь пильна!" — і ромашки прошелестіли: "Обережно, дівчинко!..."

І як на те з-за поваленого клена почувся поклик автомобіля. Сміхоша випросталась і озирнулася. Здивовано озвався Умпарара:

— Давно не бачилися, привіт вам, салют! Сусідик завітав, дорогенький гість!

Так, то був Фрусь. Він під'їхав з протилежного боку і спинився. З Фруся визирнув бридкий хуліган Маєш. Він гукнув:

— Гей ти, Ходючок-Ходючище, ходи сюди, я то бі дам по пиці!

Сміхоша стримано відповіла:

— Петрика нема, він пішов у ліс шукати дорогу. А... отой жахливий пацюк з тобою?

— Бруднерський? Я його покинув. Він кусається.

— А де Зозуля?

— Я знаю де. В одному дуплі сховали. Ходи сюди, поїдемо та й візьмемо.

— Почекаємо Ходючка!

— Ти як собі хочеш, а я нікого не чекатиму. Поїхали, Фрусику!

— Зажди, я зараз... подумаю.

Умпарара сказав:

— Не йди!

— О, я бачу, тобою командує ота стара бляшанка! — зареготав Маєш.

— Я не хочу з тобою розмовляти! — Сміхоша тупнула ногою. — Ти зовсім зіпсований, зовсім!

Насправді ж її розбирала неймовірна цікавість, вона аж підстрибувала.

— Я тобі не телевизор, щоб бути зіпсованим.

Я тобі не річ! — сказав Маєш. — Не хочеш Зозулі — не треба, я й без вас обійдуся.

Сміхоша поклала букет на капот Умпарари і підійшла до поваленого клена. Крізь листя і гілки побачила Фруся і Маєша, що прочинив дверцята і одною ногою вже став на траву. За плече Сміхоші цупко тримався Феофеофанчик. А Джулька, почувши, що його господиня так мирно бесідує з Маєшем, перебіг під кленом на той бік, пригнувся до Маєша здалеку, тоді махнув йому хвостом, і Маєш, підбравши ногу, сказав:

— Цур не кусатися!

— Він не кусається, — сказала Сміхоша. — Він дуже добрий!

— Це ти знаєш! — кинув Маєш. — А він сам — знає?

— Я не кусаюся! — підтвердив Джулька, — Я дуже добрий!

І він перекинувся на спинку, щоб Маєш почухав йому черевце. Але Маєш сказав Сміхоші:

— Я не вийду. Я боюся собак. Біжи сюди, скоренько!

Сміхоша перелізла на той бік завалу, і кручений панич потягнувся за нею. Умпарара хотів був ще раз сказати: "Не йди!" — але він був ображений, що Маєш назвав його старою бляшанкою, а Сміхоша не заступилася, — і промовчав. Киця Пріся, якій страшенно не подобалася вся ця історія, удала, ніби нічого особливого не відбувається і що вона цього чекала давно.

Сміхоша несміливо підійшла до Фруся. Маєш прочинив для неї двері. Сміхоша поставила у машину одну ногу, потім бочком сіла на крісло поруч із Маєшем і підбрала другу ногу, а потім потягла за собою Феофеофанчика і вмостила собі на коліна і плечі. А яскрава квітка лягла їй на голівку. Джулька, ласкаво повискуючи, хотів стрибнути слідом за Сміхошею, але Фрусь грубо ляснув дверцятами і дав задній хід.

— Просто по Зозулю? — запитала Сміхоша.

Фрусь круто розвернувся і, прокричавши щось нерозбірливе своїм хрипким голосом, поїхав геть від завалу. Маєш засміявся. Дівчинка смикнула двері. Та вони не відчинялися. Фрусь піддавав газу, а Маєш сказав:

— Я думав, що викрасти тебе — це трудне завдання, а виявилося — тьху! Тільки поманив — ти вже й тут! Отакі ви дівчата — просто ганьба!

Родивон Сильвестрів зі своєї висоти вже давно слідкував за Фрусем. Він бачив, як

туди сіла Сміхоша, а Джулька залишився надворі, потім він почув, як розпачливо закричав Умпарара Чамчамчам, а Джулька зайшовся гавкотом, — і тоді веселий шпачок збагнув, що на землі скілось щось недобре. Він щосили закричав голосом крука Кирила:

— Карр!.. Нікого не пожалію, каррр! — і з висоти зробив бойове піке просто на Фруся.

Але автомобілі, навіть старі й іржаві, круків не бояться, і шпачок ні в сих ні в тих пролетів над Фрусем. А той швидко мчав до табору Бруднерського. Маєш, не дивлячись на Сміхошу, висвистував якусь пісеньку і всіляко виказував добрий настрій, а Сміхоша тихо плакала, що так безглуздо попалася.

Маєш і справді у ці хвилини був собою задоволений. Йому стало щось неспокійно у Бруднерського, він уже почав навіть лінкувато сваритися з їхньою нечистю. "Гей, ти, мишо! — гукав, — прибери свій хвіст, бо відірву!.." Або ще так: "Ти чого сюди лізеш, колорадський! Хочеш хлорофосу? Скоро твоя братія переїсть усю картоплю — і кінець, пропадете з голоду!.." Чвирк відказав: "А ми тоді — всі на помідори! Хрум-хрум!.."

Отоді Маєш уперше всерйоз замислився над своєю поведінкою. Справа в тому, що він найбільше в світі любив помідори. І ранні, і пізні, і помідори-яблучка, і помідори-сливки, і темно-червоні, і бурі, і жовті, і здоровенні, на всі боки горбасті, і маленькі, кругленькі, як іграшки, із сіллю й без солі, з хлібом і навіть без хліба! І оце зрозумів, що помідорів більш ніколи не буде. Взагалі більше нічого не ростиме, крім чортополоха, будяків, кропиви та всякого бур'яну.

Після такого вражаючого відкриття Маєш собі подумав: чи ж так воно цікаво бити з рогатки шибки, які не б'ються, смикати за кіски дівчат, які нічого не відчувають, псувати ліфти, які й без того висять нерухомо... Хуліганити од пуза — і при цьому знати, що ніхто у світі тебе не злякається, ніхто не обуриється твоєю поведінкою і ніхто й ніколи не похвалить тебе за добрий вчинок.

Тим-то так зрадів хуліган Степанко-Маєш, коли йому пощастило обдурити і викрасти таку гарну, сміливу й допитливу дівчинку! Обдуривши її, він упевнився, що він кращий, сміливіший і розумніший за неї!

Сміхоша плакала. Їй було гірко й страшно. Потім вона витерла очі й подивилася Маєшу в обличчя. Той не витримав її погляду і відвернувся до вікна. А Сміхоша несподівано завела на повний голос пісню їхнього бойового екіпажу:

Уперед, піддай-но жару!

Жми на горе ворогам,

Умпараро, Умпараро,

Умпараро Чамчамчам!

10. Сутичка на болоті

Фрусеві здавалося, що він мчить із швидкістю космічної ракети, насправді ж цей старенький автомобільчик ледве деренчав нерівним шляхом, припадаючи відразу на всі чотири колеса і поскрипуючи дверима і підвіскою, мов старезний немащений віз.

Ось він різко підстрибнув на вибоїні, Сміхоша і Маєш вдарилися одне об одного. З-

під радіатора вирвався струмінь пари. Сміхоша зібралася з силою і знущально зареготалася:

— Це у вас автомобіль?! Це у вас такий автомобіль?!

Маєш відказав бридким голосом:

— Ні, це у нас паровоз!

— Це у вас чайник! — вигукнула дівчинка.

Фрусь образився. Тим більше, що коли в автомобілі закипає вода, то це йому не мед. Це йому гірше за спрагу — пече й болить.

Тут треба сказати, що автомобіль пережив тяжке минуле. Його дуже погано доглядали. Він іржавів і ламався, його кволий двигун стукотів і рохкав, його гальма майже не працювали. Йому завжди не доливали мастила і води, завжди не докачували шини, і бензину в ньому завжди було ледь-ледь на денці. Фрусь зовсім уже був утратив віру в своє автомобільне щастя. Аж тут і трапився йому Бруднерський.

От і зараз, образившись на жарти Маєша і Сміхоті, він усе ж таки вперто біг уперед. А ще його підганяла нестерпна сверблячка. Бо пані Зак-Лепська зовсім розперезалася, вона втратила міру і совість і поїдала Фрусів метал з жахливою ненажерливістю.

— Ой! — сказала Сміхоша. — Попереду болото, а цей божевільний Фрусь збирається туди пірнути.

Маєш засміявся противним дрібним сміхом:

— Ага, так ти боїшся втопитися? Вперед, Фрусику, дуй просто в болото!

— Д-у-у-у-ю! — закричав Фрусь і з розгону вривався в баюру. Два чорних віяла грязюки знялися по обидва боки Фруся. Мотор його завив так, що його б не перекричала і Сміхоша.

Це було неглибоке болото, густо поросле осокою. А на тому його боці стояв уже знайомий нам кривобокий в'яз з покрученими гілками, а під очеретами з землі стримів трухлявий пеньок. І як тільки Фрусь, виїхавши з болота, зупинився під в'язом, з-за пенька вискочив Бруднерський і одночасно хтозна-звідки повилазила і позбігалася усяка нечисть.

— Ось вона! — закричав переможно Маєш і тицьнув пальцем у Сміхошу, наче вона була не дитина, а лялька. — Викрав і доставив, як сказав!

— Зрадник, — прошепотіла Сміхоша, — нікчема!

Бруднерський уже скочив на пеньок, і знову задеренчало над берегом хрипке і пронизливе:

— Сталося! Людська дитина — наша! Ми розділяємося на два загони: Фрусь і Маєш у супроводі сильного пацючого загону відвозять дівча за болото у ліс і там ховають. А я своїми гарними зубами хапаю клітку з Зозулею і на чолі свого народу мчу навпростець до Страхолюда!

І раптом Фрусь заголосив гундосим механічним голосом:

— Як я поїду?! Закличте до порядку Зак-Лепську! Вона мене все їсть і їсть, скоро я розвалюся на шматки.

І тут усі почули шепотіння: "Ням-ням-ням-ням, але як я могла утриматися від такої лепської спокуси!.. Такий м'якенький смачненький автомобільчик!.."

Бруднерський мовив:

— Припиніть негайно! Бо хто повезе нас усіх далі, якщо ви з'їсте Фруся?!

— Я собою, ням-ням-ням, не керую! Наді мною взагалі немає господаря, бо ви всі неїстівні...

— У мене скоро відпаде крило! — мовив Фрусь.

— Як-то немає господаря?! — з погрозою перепитав Бруднерський. — А Ссс-трра-холюд-д Нем-можливий?!

— Я нічого такого не говорила, — поспіхом прошепотіла Зак-Лепська. — Я взагалі не люблю балачок, — і замовкла.

Сварка дуже роздратовала голодне воїнство, і хтозна, чим би все це скінчилося. Та зараз над ними з'явилася зграя мух, і Жюжя, Жяжя і Жьожя в один голос продзижчали:

— Вони наближаються! Вони подолали завал і щосили мчать сюди!

— Уррраааа!!! — закричала Сміхоша так голосно, що ворожа публіка мало не знепритомніла, а Маєш з повагою сказав:

— Ну, ти як сирена "швидкої допомоги" або міліції.

З натовпу пацюків виштовхався і наблизився до пенька молодий найжачений пацюкович. Він сказав Бруднерському:

— О, дозвольте мовити, вірний друже всього живого! Я пропоную негайно вислати назустріч бойовий дозор, щоб ворог не заскочив нас зненацька!

— Ти тут найрозумніший? Так?

Голодні пацюки трохи пововтузилися, і от уже від маленького пацючого сміливця лишилася купка кісточок. А Бруднерський тут-таки й закричав:

— Негайно вислати назустріч ворогові бойовий дозор!

Та було пізно. По той бік мілкого болота вздовж узлісся мчав, наближався червоний, яскравий, грізний Умпарара Чамчамчам.

А перед цим сталося ось що.

Джулька довго періщив своїми коротенькими ніжками слідом за Фрусем з викраденою дівчинкою, але наздогнати автомобіль, навіть такий старенький, такса, звичайно, не зміг. Після того він сів посеред дороги, задер гостру мордочку до неба і заплакав з важкого розпачу і од сорому за свою безпринципність.

Умпарара також не витримав: заплакав гіркими автомобілячими сльозами з системи охолодження ще й заскиглив сигналом.

З лісу прибіг Ходючок. Сів на траву, почав стукати себе пальцями по лобі й примовляти: "Думай, думай, думай!.."

Звичайно, всі вони дуже просто перелізуть на той бік завалу. Всі! Крім Умпарари. Ото ж бо й воно. Можна у багажнику взяти пилку й розпилити повалений клен на цурки й палки... На це знадобиться день або два. Ходючкові ніколи не доводилося пиляти дерева.

Подав голос Умпарара:

— У мене в багажнику є буксирний трос.

Так була розв'язана ця карколомка-головоломка. Ходючок прив'язав один кінець гнучкого металевго троса до гачка під передком Умпарари, а другий до стовбура поваленого клена. Умпарара загарчав, напружився, позадкував щосили — клен поволеньки зрушив з місця і, старанно вимітаючи дорогу всіма своїми гілками, розвернувся вздовж узлісся і звільнив проїзд.

І наші друзі знову поїхали вперед — переслідувати злодіїв і звільняти Сміхошу з лютої неволі.

М'яко співав мотор Умпарари. Невгамовна зелена муха, а з нею ціла зграя звичайних сірих, розвели мушині співи, як на смітнику. Ходючок не витримав і замахнувся своєю курточкою, щоб їх вигнати. І тоді майже всі мухи вжижнули у вікно і полетіли геть, залишивши в Умпарарі всього трьох притихлих мушок. Ходючок і його команда ще й досі не знали, що то був загін розвідників Бруднерського на чолі з зеленим Жужулею.

Тим часом колії, залишені Фрусем, ставали все глибші й чорніші, а за кілька хвилин вже ніхто не мав сумніву, що попереду — болото. На вікнах з обох боків посідали Фока і Родивон Сильвестрови і сповістили, що ворожий табір відразу за болотом, що полонена Сміхоша разом з Феофеофанчиком поводяться мужньо і гідно, але стало відомо, що вороги скоро завезуть дівчинку у невідому лісову схованку, а Зозулю — до самого Страхолюда...

Умпарара з розгону вривався в багнюку і пішов уперед. Спочатку його мотор співав мужньо і піднесено: "вррро-о-о!.. вррра-а-а!.." Але далі Умпарара все дужче напружувався, і пісня його стала інакша: "го-о-ой!.. грри-и-и!.." Він почав рухатися вихилясом, виставляючи уперед то один, то другий бік, завзято вкручувався колесами у твань — але йшов, ішов!..

Так він і добрався до вузького сухого острівця. Фрусеві колії бігли далі у чорну твань. Та Умпарара раптом загальмував і спинився.

— Все! — зітхнув автомобіль. — Далі не пройду.

— Фрусь пройшов... — пошепки, але з докором нагадав Ходючок.

— Він удвічі легший, — стримано сказав Умпарара і замовк.

І всі замовкли, прибиті розпачем. Тільки Пріся удавала, ніби нічого особливого не сталося і вона все знала наперед. Хлопчик вийшов з машини і озирнувся. Їх оточувало болото. Воно було густо населене п'явками.

А за болотом, за якихось двадцять кроків попереду, над галявкою, викручувався старезний в'яз, а під ним тьмяно виблискував сірий горб Фрусевого кузова і химерно розмахувала руками постать брудного хулігана Маєша.

11. Перший бій

Спочатку в таборі Бруднерського всі заціпеніли. Вони дивилися, як невмолимо наближається Умпарара, і не могли ворухнутися. Та ось автомобіль загальмував і спинився.

— Сіли! — переможно закричав хуліган Маєш.

Сміхоша прикусила нижню губу, щоб не заплакати.

Бруднерський поліз на пеньок проголошувати промову, але не доліз. Ніхто й не помітив, коли Феофеофанчик умудрився звиситися з Фрусевого вікна і тихенько обплутати Бруднерському задні лапи. І от здоровенний пацючище шарпнувся до пенька — і впав на черево. А Феофеофанчик так само лагідно накинув петлю на передні лапи...

Бруднерський заверещав. Це не допомогло. Тоді він почав шарпатися і вириватися, і від того пута Феофеофанчика затягувалися ще тугіше. Тоді Бруднерський почав качатися по землі, намагаючись перекусити цупке і міцне, як дріт, стебло крученого панича.

І тут на полі бою з'явилася Пріся. Вона здалеку побачила, що за болотом на галяві, під перекрученим в'язом, діється щось цікаве. І треба було на неї подивитися! Як на пружині, підстрибнула киця над дашком Умпарари, вчепилася у гілку дерева і побігла. Вона перебігала з гілки на гілку та із стовбура на стовбур швидко, як білочка.

Так вона перебігла болото і заскочила на дашок Фруся. Ще один стрибок — і Пріся перетворилася на маленького тигра. Вушка прищулені, тіло напружене, а пазурі, гострі, як рибальські гачки, виставлені вперед! Блискавичний стрибок — і вже вона на загривку Бруднерського, і гне, гне його додолу...

Бруднерський безсило вищав, а навкруг Прісі звужувалося страшне коло. То пішло в наступ військо Бруднерського.

Ходючок стояв на даху Умпарари і уважно оглядав поле бою.

— Обережно! — закричав він Сміхоші. — Ти і Пріся — будьте обережні!

Пріся, Феофеофанчик і Сміхоша прислухалися і через це послабили увагу до Бруднерського; а цей здоровенний сильний пацючище прудко висмикнув задні ноги з пут крученого панича, трохи випростав голову і враз заверещав так пронизливо, як ще не верещав жодного разу в житті:

— Пацюковичі! Всі як один — рвіть кицьку!!

Пріся тієї ж миті підскочила вгору над Бруднерським — вона звилася, можна сказати, як ракета, — і приземлилася на даху Фруся. Але й там не затрималася метка Пріся — наступної миті вона вже сиділа на гілці в'яза і звідти грізно сичала на пацюків.

А Ходючок на островці укотре стукав себе по лобі, викликаючи рятівну думку, — коли почув неголосне, таке надійне вуркотіння Умпарари Чамчамчам:

— Агов, хлопчику! Якщо тобі не важко, відчини багажник і візьми там у кутку цепи-грунтозачеми. І не хвилюйся... Буде важко, я знаю, ті цепи залізні, а ти — дитина.

— Я готовий. Умпо... — сказав Ходючок. — Що робити?

— Дістав цепи? їх там два, правда? А тепер кожен із них постели рівненько позади моїх задніх коліс. Готово? А тепер я тихесенько позадкую і на ті цепи наїду... Врро-о-о... Так! А тепер, хлопчику, зачеми кожен із тих цепів навколо колеса. Я знаю, це важко...

Ходючок, стоячи навколішки, щосили стягував цепи на колесах автомобіля, а вони не піддавалися, наче не хотіли працювати у цьому болоті, і Ходючок аж потім обливався від напруги. Він благав:

— Ну, цепики... Ну, ще трішечки, ну, піддайтеся!.. — І радісно вигукнув: — Є перший!.. — А за кілька хвилин — стомлено: — Є й другий...

Він ускочив в автомобіль, і тієї ж миті Умпарара рушив з місця. Спочатку йшов несміло, наче вимацуючи цепами непевний ґрунт, потім піддав газу, колеса сміливо вгризлися у баюру — і подався Умпарара вперед, подолав-таки враже болото!

Переляканий Бруднерський метнувся до Фруся, ухопився зубами за клітку з Зозулею. "їдьмо! До Страхолюда!"

Сірий пацючий гурт слідом за Бруднерським кинувся в автомобіль, укривши геть увесь берег, і Сміхоша ледве встигла вискочити на дах Фруся. Але Фрусь захурчав, рвонувся і вислизнув з-під неї. Цієї ж миті дівчинка вхопилася руками за гілку старого в'яза. Фрусь щез за шелюгами, табун пацюків, мишей і ховрахів потік слідом, як сіра ріка.

Сміхоша висіла на гілці, як груша, бо вона не мала сили підтягнутися. Отут би їй і згадати уроки фізкультури, які вона так часто пропускала, а якщо й не пропускала, то старалася на тих уроках не дуже напружуватися.

Було їй на тій гілляці гірко, безнадійно і образливо. Руки дівчинки терпли і потроху слабшали, і сльози текли, як із крана. І тут почулося:

— Ну от, тепер члени нашого екіпажу записуються у мавпи і висять на деревах!

Сміхоша, плачучи, негайно ж розсміялася на весь рот, пальці розтулилися, і вона шкереберть полетіла вниз.

І... опинилася в обіймах Ходючка. Бо він якраз устиг підбігти під дерево і стати, міцненько розставивши ноги і розчепірівши руки, щоб зловити дівчинку. І зловив, такий меткий хлопчик! І відразу ж засоромився, а вона вхопила його за кап-латі вуха і сказала:

— Ти найкращий хлопчик!

— Ото ще, — буркнув Ходючок і відійшов од неї.

Прилетіли шпаки з бойовим донесенням, Новини були такі: Фрусь і вся компанія Бруднерського разом із Зозулею щодуху втікають бездоріжжям понад болотами, прямуючи до Колючого лісу, за яким прослалося Чорне поле. Їх можна перейняти, якщо дуже поспішити, — для цього треба, щоб Умпарара поїхав Піщаною дорогою геть від берега, потім подолав горб Жовте Черевце, а тоді навропростець луками й луками знову наблизився до берега — і тоді він під'їде до Колючого лісу якраз із протилежного боку і перейме ворогів.

— Де ж ховається їхній Страхолюд Неможливий? — спитав Ходючок.

— Цього ми не знаємо, — відказали Фока і Родивон Сильвестрови. — У лісі ми не бачили нічого, крім лісу, а в полі нічого, крім поля.

— У лісі ще був якийсь курінь, — докинув Фока Сильвестрів.

— А в полі кілька кротовищ і купа хмизу, — згадав Родивон.

і тоді просигналив Умпарара Чамчамчам:

— Всі сідайте в мене і відпочивайте, а я собі поїду.

— Як це так!! — закричали Ходючок і Сміхота. — Ти в нас найбільше втомився!

Умпарара посміхнувся самими лише добрими підфарниками і сказав:

— Автомобілям не потрібен відпочинок. Було б пальне, щоб горіло в моторі, та був би антифриз, щоб охолоджувати, та були б накачані як слід колеса — і я можу бігти безперестанку, і що швидше, то мені приємніше! Не гаймо часу, діточки!

Вони рушили з місця просто в непрохідну хащу — і що ж виробляв Умпарара! Він пішов крутими зигзагами поміж деревами, виписуючи справжній автомобільний слалом, він проїхав на самих тільки лівих колесах по краєчку глибокого рівчака і відразу за тим перехилився і промчав на самих тільки правих по товстеному поваленому стовбуру через непрохідний бурелом, кілька разів здіймався на самі тільки задні, наче гарячий кінь звивався дибки... Від захвату, напруження всі припинили, і лише коли попереду висвітилося узлісся, діти закричали: "Ур-ра-а!!", загавкав Джулька, занявчала Пріся, десь над верхівками дерев засвистіли радісно шпаки, і ось уже всі разом завели улюбленої пісні:

Як літак іде крізь хмари,
Через криги — криголам,
Мчить нас лісом Умпарара,
Умпарара Чамчамчам.

12. Мрії і наміри

Вони прудко котилися Піщаною дорогою поміж молодих сосонок і ялинок, всі дерева були просвічені світлом нерухомого сонця, лагідним жовтим кольором світився чистий пісок, і кожен собі думав про своє.

Ходючкові уявилася та сама картина: літак "Ту" стоїть нерухомий у небі, встромивши крило у нерухому хмару... Хлопчикові здавалося, що його мама й тато у мить зникнення Часу якраз визирали в ілюмінатор, бо дуже скучили за своїм синочком і всіма рідними. А ще хлопчик думав про старовинний годинник із нерухомим маятником, із завмерлими сонцем і місяцем; вій пригадав тварин і птахів, викарбуваних на ньому: там були крук і пацюк — то ж, певна річ, Кирило і Бруднерський! Аж у грудях похололо...

Раптом у вікно машини влетів Фока Сильвестрів і сказав:

— Мрієте? Мрійте-мрійте! Поки ви тут собі мрієте, Бруднерський якимсь чином дізнався, що ви продовжуєте переслідування, і послав до крука Кирила ховрахів, щоб запросити його на переговори. Крук одним ховрахом пообідав, а решта привела його в Колючий ліс до Бруднерського. От!

Бруднерський узяв із собою на переговори хулігана Маєша. Він вважав, що в присутності хулігана Кирило його, пацюка, не чіпатиме. Поки вони чекали крука, Маєш розповів Бруднерському:

— Одного разу я приніс із школи одиницю, і мамка розплакалася, так я, щоб вона перестала, вимив геть увесь посуд і нічого не розбив.

— От і дурень, — сказав Бруднерський. Він вже не звертався до Маєша на "ви", бо вважав його своїм підлеглим. — От і роз-пере-дурень. Треба було розбити весь посуд і нічого не мити.

Маєш глянув на пацюка з огидою і промовчав. Він раптом подумав, що Сміхоша йому не пробачить сьогоднішнього обману, і йому вже не судилося почути, як вона сміється.

Порожньо і лячно зробилося хлопчикові Степанкові на прізвисько Маєш. Він здогадувався, що накоїв несусвітєнних дурниць, і не знав, що йому діяти далі.

Крук Кирило зашумів крилами, чорно майнув над галявою і сів на гілці. Бруднерський негайно сховався у кореневище дуба, щоб Кирило, бува, не застосував яких-небудь недозволених прийомів ведення дискусії. Улєсливо сказав:

— Ви, звичайно, чули, вельмишановний круче Кирило, що ми украли Час.

— Хто украв поросє, у того у вухах пищить, — сказав крук Кирило.

— Яка правда! — закричав Бруднерський. — Яка правда! Ах, який же ж, який же ж я розумний!!!

Цє він хотів похвалити крука Кирила, але не вмів хвалити нікого, крім себе. І далі він виклав свою справу:

— Для того, щоб настав золотий вік, дуже бажано, щоб вельмишановний крук Кирило знєшкодив песика Джульку, а також з'їв кицьку Прісєю і шпака Фоку Сильвестрова. Джулька і Прісєя — цє останні такса-щуролов і кицька, що zostалися у світі. Люті вороги!

Кирило замислився. Бруднерському здалося, що він спить, і тоді пацюк трохи висунувся з-під кореневища:

— Агов, вельмишановний!..

— Цей шпак Фока-Родивон... — мовив крук, не розплющуючи очей. — Чортового геть його болота послав до я. Я живих птахів не б'ю.

— Плачу ховрахами!

— Я ховрахів беру й так, — Крук підстрибом присунувся ближче до стовбура. Бруднерський позадкував глибше в щілину. Він сказав:

— Сто ховрахів. Сто мишей. Сто молодих пацюків. І завжди, скільки схочете ви й ваші діти.

— Коли обіду занадто багато, не ти його їси, а він тебе. — Крук трохи подрімав, тоді закінчив: — Добре, я злітаю, подивлюся на ту кицьку.

По тих словах крук Кирило знявся в повітря і полетів до себе на Козачу гору.

Хуліган Маєш впродовж їхньої розмови не сказав і слова.

Він похнюпився і про щось міркував, од незвички голосно сопів.

Усю цю розмову і переповів Фока Сильвестрів.

Вислухавши його, Ходючок і Сміхоша сумно презирнулися. Фока додав:

— Мій брат Родивон Сильвестрів полетів умовляти крука.

І то була правда. Коли крук Кирило повернувся до свого гнізда на вершечку усохлого дуба на Козачій горі, Родивон Сильвестрів уже крутився на гілочці і старанно чепурився перед відповідальною бесідою. Він почав так:

— Круче, старий наш і мудрий Кирило! Від імені всього птаства я вас прошу: зловіть злодіяку Бруднерського і припиніть усе цє неподобство з Часом!

Крук Кирило з великою зосередженістю вступив у кінчик власного дзьоба.

— Ще не надивилися? — непоштиво запитав Родивон Сильвестрів. — За сто вісімдесят п'ять років, чотири повних місяці, один півмісяць і три доби!..

Крук подивився одним оком:

— От коли мені стане сто дев'яносто шість...

— Ні! ко! ли! — перебив Родивон Сильвестрів зухвалим свистом з винятковою пронизливістю.

— Чому — "ні! ко! ли!"?

— Вам ніколи не стане сто дев'яносто шість, бо Бруднерський украв Час. — Родивон Сильвестрів побачив, що крук Кирило зацікавився цим несподіваним міркуванням, і натхненно продовжив: — Вам відтепер і навіки буде сто вісімдесят п'ять років, чотири повних місяці, один півмісяць і три доби! Завжди-завжди!

— А години? — раптом запитав крук.

— Які можуть бути години, коли стоїть сонце! Ви погляньте у небо: воно стоїть! Зараз пів на десяту ранку. Тепер завжди буде пів на десяту ранку, і вашому вікові більше не додасться ані хвилини, ані години, ані доби. Якщо тільки, звичайно, ви не зловите Бруднерського.

Крук Кирило переступив на гілці ногами і з боку в бік повів могутнім дзьобом. Потім сказав сам собі:

— Коли довго живеш на світі, чого тільки не трапляється.

13. Страхолюд неможливий

Шпаки не догледіли: то не курінь стояв у Колючому лісі, а маленька хижка з дірявим дахом і земляною долівкою. Раніше у цій хижці місцеві лісники зберігали інструменти, добрива, ховали від морозу саджанці. Та колись над молодим сосновим лісом пройшла пожежа, хвоя і дрібні гілочки геть вигоріли, залишилися лише колючі сторчаки стовбурів; відтоді ліс цей назвали Колючий, а хижку полишили до кращих часів.

От до цієї напівзгорілої і напівзгнилої хижки і під'їхав Фрусь, в якому були Маєш, Бруднерський, що весь час тримав у своїх довгих зубах клітку із Зозулею, і вся їхня компанія. А ще достобіса їхнього гурту прибігло пішки. Спинилися. Бруднерський перший вистрибнув із машини і виволік за собою клітку. Із хижки почулося моторошне хрипке бурмотіння: "Фо-фа-фи!"

— "Покажи!" — мліючи від поштивості, переклав Бруднерський. — Незрівнянний сказав: "Покажи!", і мені здається, що він дозволив нам зайти.

Вони зайшли до хижки: перший — Бруднерський, за ним — почет пацюків, а потім уже Маєш і хто вже там зміг: пацюччя, мишва, мушва, ховрашшя... Стало тісно, як у трамваї у тяжку пору дня. У кутку була яма, яка в глибині перетворювалася у велику нору. А з ями визирав Страхолюд Немоżliвий.

Цей Страхолюд і справді був неможливий. Маєш дуже здивувався: такого створіння він ніколи не бачив і навіть не думав, що таке може бути.

Воно було мишасто-рудого кольору. Його шкіра вся була у складках і вкрита

бридким хутром. Розчепірені пазурі жадібно вимацували край ями, в якій воно сиділо. А ікла! Вони починалися від верхньої щелепи і загиналися униз двома жовтими шаблями.

Сам Бруднерський заціпенів від жаху, опинившись перед мордою Страхолюда Неможливого.

Страхолюд, ворухнувши ніздрями, раптом кинувся вперед і безпомилково зачепив іклами клітку із Зозулею. Він позадкував, затаючи клітку в яму, але скоро всі зрозуміли, що в підземний хід клітка не влізе.

Бруднерський сказав:

— Ваша нечисть! Ми, пацюковичі, аж ніяк не можемо вийняти Зозулю з клітки. Ми всім своїм боялом боїмося кліток, хай ваша милостива милість нас помилує!

Страхолюд розлючено просичав:

— Фіф-фіф-фофіфу!

— "Всіх з'їм і розірву!" — Бруднерський перекинувся на спину і безсило задер лапи, і так само зробили всі пацюки; Бруднерський голосно плакав:

— Розірви нас і з'їж, бо ми всі твої недостойні недостойники! А ще краще: пожалій нас!.. Ми тебе любимо!..

Страхолюд, не звертаючи на пацюків уваги, заходився швидко і вправно розширювати нору своїми іклами-шаблями. Він умів копати! І Маєш зрозумів, що мине кільканадцять хвилин — і Зозуля у своїй клітці, а разом із нею надія відновити Час будуть назавжди поховані у підземеллі.

До хижки влетів загін зеленої Жужулі, і її найметкіші розвідники Жюжа, Жьожа і Жяжа задзижчали:

— Їдуть-їдуть-їдуть! Цей проклятий Умпарара Чамчамчам без пригод подолав непрохідний ліс, проїхав по Піщаній дорозі і в ці самі хвилини почав підійматися на горб Жовте Черевце. Як тільки він переїде горб, перед ним відкриється дорога луками-луками прямісінько до Колючого лісу, і як собі хоче!

Страхолюд припинив копати. Бруднерський прокричав своїм пацючим голосом:

— Слухайте мій останній і найрозумніший наказ! Маєш сідає у Фруся, і вони обидва негайно вирушають наперейми Умпарарі Чамчамчам та його команді і спиняють їх на горбі Жовте Черевце будь-якою ціною!

— Це ж якою — "будь-якою"? — запитав знадвору Фрусь.

— Ти на нього наїдь і розбий ущент! — наказав Бруднерський.

— Ви пошукайте дурнів деінде, в іншому місці! — раптом сказав Фрусь. — Я з місця не зрушу.

Запала недовга пауза. І тоді почувся лагідний голосок пані Зак-Лепської:

— Ням-ням-ням! Ах, це так лепсько, коли дві машини розбиваються одна об одну! Це такий божественний смак! Я поїду з ними і трошки пообідаю!

І тут уже Бруднерський отямився і сказав Фрусеві як міг м'яко:

— Дурненький, ти забув, що як тільки його незрівнянна нечисть сховає Зозулю, — всі залізяки на світі стануть твоїми!

Тоді Фрусь подумав: коли всі запасні частини у світі належатимуть йому і більш нікому, тоді навіть пані Зак-Лепська від нього відчепиться: вистачить їй заліза.

— їду! — квакнув Фрусь своїм сигналом.

Занедбаний і задурений автомобільчик не розумів, що якщо люди не матимуть Часу, ніхто й ніколи його не відремонтує. Хуліган Маєш швиденько вислизнув з хижки і кинувся у Фруся — аби далі від цього збіговиська і Страхолюда Неможливого.

Бруднерський продовжував:

— Об'єднаний загін пацюковичів мчить навпростець до горба Жовте Черевце і там заклопотано і радісно з'їдає песика Джульку і кицьку Прісю, а дітей — Ходючка і Сміхошу — треба відігнати геть на віки вічні!

Страхолюд пробурмотів:

— Фа-фофе-фефе!

Бруднерський радісно заверещав:

— "Я добре серце!" — ось що сказав незрівнянний. Отож наввипередки, попереду передніх — вперед!

14. Битва на горбі

Умпарара завзято біг угору по добре в'їждженій глинистій дорозі.

Цей горб і справді скидався на бегемотяче черево: був високий і довгий.

Тим часом Ходючок і Сміхоша, Джулька з Прісею, Феофеофанчик і гарбуз Онопрій з усіма своїми родичами, кожен по-своєму, наспівували бадьорої пісеньки:

Налякались нечупари,

Заховалися від нас!

Але з нами Умпарара —

З нами знову буде Час!

Доженем і переможем, Ми ж, як вітер — тут і там! Все на світі, братці, може Умпарара Чамчамчам!

На віконце сів Фока Сильвестрів. Він сказав:

— Увага, справи такі: з того боку горба назустріч нам їде автомобіль Фрусь, а в ньому сидить хуліган Маєш.

У цей час глиниста дорога пішла круто вгору. Умпарара напружився, завив і вперто поліз дорогою. Аж раптом утратив голос, розгублено замовк і спинився.

— Я заглух, — засоромлено сказав він. — Мені доведеться трошки позадкувати.

І він помалу-потроху відкотився назад. Спинився, надійно загальмував усіма колесами і, повагавшись трошки, попрохав:

— Будь ласка, хто може — вийдіть, щоб мені було легше. Я подолаю крутизну — і ви знову сядете...

Усі відразу ж вийшли. Сама тільки городина залилася в машині, бо то була б велика морока — викочуватися з машини, а тоді вкочуватися назад.

Умпарара підбадьорливо засигналив і знову кинувся угору, а діти разом із Джулькою і Прісею, обидва шпаки і Феофеофанчик на Сміхошиному плечі залишилися при дорозі і з великим співчуттям стежили за машиною. Умпарара Чамчамчам,

розігнавшись, піддав газу, переможно подолав дві третини крутої дороги, іще наддав газу і впевнено закінчив підйом.

— Ура! — закричали друзі.

І тут в один голос вигукнули шпаки Фока і Родивон Сильвестрови:

— Увага! Пацюки!!!

То була найстрашніша мить за весь цей ранок. Знизу, з Колючого лісу, на них котилася лава пацюків. Вони були швидкі й люті, як не знати хто, бо немає в світі лютішої тварини, як голодний пацюк.

Пріся стала дуже гарна: на ній розпушилося все хутро, хвіст став пишний, як ніколи, гарненькі вушка прищулилися, а очі зробилися величезні й засяяли золотим вогнем. Трохи зігнувши лапи, Пріся повільно і нечутно рушила назустріч сірій лавині.

Джुлька був природжений щуролов, але ж, певна річ, з такою кількістю пацюків він не зустрічався ніколи. І тому він добре розумів, що живим із цієї бійки не вийде. Песик дуже-дуже хотів підстрибнути і на прощання лизнути Сміхошу в носик, але стримався — тільки зиркнув на неї з великою відданістю, а після того весь напружився, гостра його мордочка, довге приземкувате тіло і гострий хвостик витягнулися в одну стрімку лінію; Джулька не гавкав і не гарчав — він мовчки рушив назустріч ворогу.

— Біжи на гору, — звелів Ходючок Сміхоші.

А сам підібрав при дорозі велику соснову ломаку і грізно ступив уперед, щоб прийняти бій.

— Ще чого! — вигукнула дівчинка. — Я з тобою. — І вона також вибрала собі довгого дрючка.

Пацюки вже були за кілька кроків. Джулька і Пріся одночасно припали до землі і відважно стрибнули в саму гущавину ворожої лави. Два вихор а — пилюки зметнулися над дорогою — мабуть, там почалося щось страшне.

А згори почувся голос гарбуза Онопрія:

— А стережися, хто свій!.. А стережися!..

Ходючок і Сміхоша озирнулися і побачили прекрасне видовище. Умпарара Чамчамчам стояв на горбі, в нього були широко відчинені багажник і Двері, а звідти вивалювалися і густою юрбою котилися вниз здоровенні гарбузи і дині та розгодовані кабаки.

То було схоже на обвал у горах. Та як інакше!

Якщо гарбуз має десяток кілограмів ваги, то чим же це не валун!

— Обережно, діти! Підстрибуйте, підстрибуйте, — то кричав гарбуз Онопрій, який котився на чолі свого війська. Котився, ще й товаришів підбадьорював: — А розганяйтесь добре, товариство! А влучайте точно, щоб сірим було непереливки! А не жалійте поганих, мої рідні!

Ходючку й Сміхоті і справді довелося підстрибувати, щоб гарбузи не звалили їх з ніг, — і овочева лавина прогуркотіла далі, вниз, і вже за якусь мить діти побачили, як заметушилися перелякані вороги, намагаючись ухилитися від могутніх гарбузятих ударів, як сміховинно вони вищирювалися, стараючись укусити, — та що гарбузам їхні

зуби!

Тим часом Прися і Джулька були як дві руді блискавки — ох і задали ж вони жару пацюкам! Напевне, хто з сірих уцілів у тій бійці, більш уже ніколи-ніколи не піде проти людей та їхніх друзів.

За кілька хвилин бій закінчився — хвіст останнього пацюка ще трохи шурхотів, віддаляючись поміж трав, і все стихло. Стомлене і веселе гарбузяче військо, докотившись до самого низу, відпочивало обабіч дороги, у травичці на узліссі, і Онопрій сказав:

— З нами все гаразд. Ви собі їдьте і вершіть свою справу, а нас тут підберуть городники. Ще й спасибі вам скажуть, що зібрали врожай.

Не гаючи часу, діти і Джулька з Присею вибралися на вершину горба. З протилежного боку на неї якраз викотився Фрусь із Маєшем. Вони войовниче мчали у цей бік, і Фрусь гукнув до Умпарари:

— Гей ти, червонобокий! Тримайся, бо приходить тобі край!

— Це ж чому? — здивувався Умпарара Чамчамчам.

— Бо я їду в лобову атаку!!! — вереснув Фрусь. І додав швидкості.

— Ну що ж... Зоставайтеся тут, друзі, — сказав Умпарара своїм і кинувся вперед.

Швидко зближувалися автомобілі. Вони ішли точно один на одного, однією колією, і щомиті додавали газу. Був момент, коли Умпарара загальмував і хотів ухилитися від лобової атаки: він помітив у Фрусевій кабіні Маєша. Але тієї ж миті Фрусеві дверцята розчинилися і Маєш вистрибнув із них на ходу, — він і сам перелякався не знати як.

Отепер уже ніщо не стримувало хороброго Умпарару. Він додав газу і ураганом помчав назустріч Фрусеві.

Ходючок і Сміхоша дивилися йому вслід, шпаки посідали їм на плечі й замовкли, Прися і Джулька, все ще збуджені боєм, стежили за подіями і дрібно тремтіли. А з протилежного боку горба, сидячі: край дороги, на поле битви злякано витріщувався хуліган Маєш.

"Таран так таран! — подумав собі Умпарара. — Шкода дурного Фруся, але ж сам винен". А Фрусь був уже поряд, він наближався ніс у ніс, фара у фару, бампер у бампер, Умпарара Чамчамчам заплющив фари і відчайдушно додав газу...

Удару не було.

Умпарара поглянув — перед ним була порожня дорога. Тоді він загальмував і зиркнув задніми ліхтарями. І по-своєму засміявся.

Фрусь лежав на боці і безсило крутив у повітрі всіма чотирма колесами. В останню мить він не витримав — злякався, шарпнувся убік і перекинувся.

Діти і звірі щодуху бігли сюди, шпаки вже сиділи на даху Умпарари і у великому захопленні від безстрашного автомобіля чистили одне одному пір'ячко. Маєш стояв при дорозі і озирався.

І тут Ходючок підбіг і з розмаху заліпив йому У вуха. Маєш відскочив і роззявив рота. Ходючок і сам собі здивувався і навіть трохи злякався: як же це він, старанний учень четвертого "А", гарно вихований Петрик-Ходючок, насмілювався вдарити у вуха

страшного і неприборканого хулігана Маєша! А весь двір вважав, що Маєш у сто разів сильніший за найсильнішого хлопчика! Маєш узявся за вухо, шморгнув носом і сказав:

— Зразу б'ється. Взяли собі моду: тільки що — відразу й у вухо!

— Ану сідай у машину! — наказав Ходючок.

— У яку? — здивувався Маєш.

— Та не у свого ж Фруся! В ньому й сидіти не можна.

— Це що ж виходить, ви мене взяли у полон? — спитав Маєш.

— Так і виходить, — твердо відказав Ходючок. — Лізь.

Маєш похмуро поліз на заднє сидіння Умпарари, Сміхоша веселенько примостилася поруч. Ходючок сів на місце водія. Джулька і Пріся біля нього. Всі розуміли, що вирішальна зустріч із злодіями ще попереду.

Умпарара уважно роззирнувся. Якраз від того місця, де вони оце стояли, дорога, звиваючись, збігала униз і там простувала через луки до Колючого лісу.

І тут Фока і Родивон Сильвестрови помітили, що від Козачої гори сюди летить великий чорний птах, і за потужними помахами крил вони впізнали крука Кирила.

15. "Злетів крук, схопив дрюк..."

Бруднерський таки додумався, що робити. Він доручив своїм пацюковичам і мишві геть вигризти дерев'яне дно клітки. Вони взялися за це діло, як справжні пилки, і завершили його в кілька хвилин.

Зозуля випала. Лежала на долівці і витріщувала на всіх малесенькі очиці-намистинки.

Бруднерський миттю ухопив її зубами і кинувся в яму до Страхолюда.

Аж тут до самої хижки безшумно підкотився Умпарара Чамчамчам, тільки пісок зашурхотів під колесами. Двійко пацюків, що стояли на сторожі, спочатку сторопіли з несподіванки, а потім кинулися в хижку попереджати. А діти і тварини — слідом за ними. Вбігли, озирнулися і...

Всі завмерли. Ходючок і Сміхоша та Пріся з Джулькою не зводили очей із Страхолюда Неможливого. А той, відчувши їхні погляди, випростався, звівся у своїй ямі і націлив на них ікла. І теж не ворухився.

Пріся вигнула спину горбом, зробила хвіст трубою і вишкірила свої гострі зубки. Очі її у півтемряві палали, як два повних місяці. Джулька тихенько загарчав.

І тут почувся тонюсінький, ледве-ледве чутний сміх дівчинки. А потому вона розсміялася на повну силу — для хижки то було наче сміхучий грім.

— Д-і-іти й звірі — хи-хи-хи-хо-хо-хо!! Жа-ах!! Які у вашого страху великі очі! Та це ж зінське щеня!

— Ні-і-іі!! — заверещав Бруднерський нестерпно. Зозуля випала з його пащі.

Всі дивилися на Сміхошу, а вона дзвеніла на всі свої дзвіночки:

— Ой не можу — хо-хо-хо-хо-хо!.. Звичайне собі зінське щеня — польовий шкідник, підземний страхолюд! Таж не люди його бояться — то він сам боїться людей, через це і зветься Страхолюдом. Зінське щеня і обідраний пацюк — оце так компанія — ха-ха-ха!!

— Фффа! Фффа!.. — хукав розпачливо Страхолюд Немогливий і стрибав у своїй ямі,

як ошпарений, а Бруднерський раптом ухопив у зуби Зозулю, сірою грудкою майнув через хижку, тільки хвіст його свиснув у повітрі, як батіг, і вилетів у вікно.

— Прогавили! — вигукнув Ходючок, — В погоню — за мною!

Він перший вискочив із хижки. За узліссям стелилися луки з високими соковитими травами, хіба ж там вгледити сірого розбишаку!

— Джулько, повний вперед! Прісінько, скоріше! Обходьте, обходьте, ми його оточимо! Пам'ятайте, нам потрібна Зозуля, а не пацюк! Джулю, нюхай!

Так командував на бігу Ходючок, не бачачи Бруднерського. Переслідувачі розгорнулися цепом, і тут пролунав міцний голос:

— Не метушіться! В очах мерехтить! Дайте ж мені прицілитися!

— Діти! — закричала щаслива Сміхоша. — Згадайте пісеньку: "Злетів крук, схопив дрюк, пішов заганяти!.."

Всі глянули у небо. Чорним великим каменем летів з висоти крук Кирило. Лише при самій землі розпростав він могутні свої крила — чорні, аж сині! — замахав ними, щоб притишити політ, і впав у трави.

Всі кинулися туди, Фока і Родивон Сильвестрови затріпотіли у повітрі над самісіньким місцем події. Але знову змахнули дужі крила, і крук Кирило здійнявся у повітря. І всі побачили, що він тримає у кігтях Бруднерського, а той щосили звивається, але при тому не випускає з пащі Зозулю.

— Нехай віддасть! — гукнув Ходючок.

Кирило ковзнув на крилах трохи нижче і стиснув пазурі:

— Відпусти Зозулю!

Бруднерський розтиснув щелепи, і Зозуля, невміло плануючи, опустилася на луки.

Ходючок обережно узяв її у долоні. Сміхоша і Маєш не зводили очей з чарівної пташки із роззявленим дзьобиком і блискучими круглими очима. Її дерев'яні крильця ще здригалися від збудження. Джулька знав своє: бігаючи навкруг гурту, підстрибував і намагався лизнути кожного в ніс. Пріся повернулася до всіх спиною, лягла на бік, а свою задню лапу поставила свічкою і почала її мити язичком, наче на світі не сталося нічого вартого уваги і вона все знала наперед. Зверху почулося:

— Знайшли? Бережіть її добре!

Всі прощально помахали руками, Маєш осмілів і гукнув:

— Смачного вам пообідати Бруднерським!

— Щоб я оце з'їв! — одізвався крук. — Та я його десь викину!

— До побачення! — гукнули діти.

— Побадочення! — відповів крук Кирило.

16. Їдьмо, друже Умпараро!

Ходючок і Сміхоша сиділи у високих густих ромашках, притулившись спинами до лисучого боку Умпарари. Сміхоша плела вінок. Ходючок тримав на колінах Зозулю, а Джулька лежав поруч і не зводив з дерев'яної пташки очей: стеріг.

Маєш стояв осторонь і винувато зиркав на них з-під лоба. Враз він зірвався з місця, пішов вистрибом по траві, замахав руками, наслідуючи крука, і закричав хрипко:

"Каррр!... Каррр!..."

Сміхоша кинула:

— А що? Схоже! Ходючок вигукнув:

— Гм... Схоже, а злетіти не зможе.

І раптом дерев'яна Зозуля ворухнула крильцями і запитала тоненьким лунким голосом, котрим вона споконвіку вигукувала своє "ку-ку":

— Як там мій годинник без мене?

— Стоїть, — відповів Ходючок.

— Там, де й стояв, — у кутку? — спитала Зозуля.

— Стоїть — значить, не йде.

— А куди ж йому йти? Хай буде вдома!

— Як-то — "куди йти"! — Ходючок засміявся. — Не відлічує Час! Розумієш? Оце і зветься — стоїть.

— Не відлічує Час? А хто ж його відлічує?

— Ніх... — Ходючок аж запнувся від здивування. — Ніхто.

— А як же всі там... живуть? — здивувалася Зозуля. — Як же всі встигають на роботу? А ви?! Коли ж ви уроки робите?!

— Нічого цього немає, пташечко, — сказав Ходючок. — Вода не тече, і літаки стоять у небі. — Він рішуче підвівся: — Відпочили — досить.

Сміхоша без слів підійшла до Маєша, взяла за руку й одвела на заднє сидіння Умпарари. Той підкорився.

Розсілися, і Умпарара поїхав. Він спинився аж на вершині горба Жовте Черевце. Всі вийшли. Фрусь лежав боком край дороги і мовчав.

Швидко розмотали й зачепили буксирний трос, діти підважили (Маєш теж старався) — і за хвилину Фрусь знову став на всі чотири.

— Бензин маєш? — запитав Умпарара.

— Га? — перепитав Маєш.

— Я не тебе питаю! Ти, Фрусику, бензин, питаю, маєш?

— Я? — ледь озвався Фрусь. Він готувався тікати — аж задні колеса здригалися. — Трохи маю...

— От що, мій любий, тобі лікуватися треба, — мовив Умпарара. — От упораємося з невідкладними справами, відновимо Час, — і повезу я тебе на станцію техобслуговування. Там Зак-Лепську наженуть геть. Там з тебе зроблять гарненький справний автомобільчик.

— Ах, якби ж...

І раптом несміливо мовив Маєш:

— А можна, я далі поїду у Фрусеві?

— Добре! — сказав автомобільчик.

Усі погодилися. Умпарара піддав газу, дерева замерехтіли за вікнами.

Незабаром вони вже наближалися до міста, і весь колектив виспівував свою дорожню пісеньку:

То не крук летить з-за хмари,
Не вітри співають нам —
Це везе нас Умпарара,
Умпарара Чамчамчам!

Фрусь тихо сказав:

— Я ніколи не чув, щоб про автомобіль складали таких добрих пісень... Ти не покинеш мене, Умпараро?

— Ні. Я буду твоїм другом.

— Як добре, — пробурмотів щасливий Фрусь.

17. "Ку-ку!"

Обидва автомобілі по-молодецькому загальмували біля під'їзду і спинилися, як влиті. Діти вистрибнули з машин і бігом кинулися до Ходючка додому. Маєш слідом за Ходючком і Сміхошею стрибав через дві сходинки на третю, щоб швидше добігти до змертвілого годинника.

Ось і потрібний поверх. Двері, коридор, вітальня. На столі — розібраний "Автоконструктор". У кутку — годинник. Дверцята над циферблатом розчинені. Маятник і стрілки нерухомі. За мить має бути пів на десяту.

Маєш як став на порозі, так і роззявив рота. Він уже нічого не бачив і не чув. Він не міг відірвати погляду від годинника.

Ходючок підставив стілець. Сміхоша подала йому Зозулю, хлопчик посадив пташку на стрижень механізму.

Тієї ж миті Зозулька підвела голівку, глянула на всіх блискучими намистинками-очима і гукнула оте друге, заповітне, чарівне:

— ...ку!

Все змінилося. Хлопчик Петрик зіскочив зі стільця і заляскав у долоні, бо найперше, що він почув цієї миті, був потужний грім турбін літака "Ту", що линув над містом у напрямку аеропорту.

— Наші летять!! — закричав хлопчик.

Важкий маятник старовинного годинника повів своєї: "Тік. Так. Ні, не так, а отак". І з ним разом лагідно кивали головами і ведмідь, і слон, і жираф, і пінгвін, і крук... Петрикові лише здалося, що з маятника зчезло зображення зубатого пацюка.

Діти вискочили на балкон. Ой, що на світі коїлося, що робилося!

Ось що тут коїлося.

Зграйка горобців, що висіла нерухомо над деревцем, затріпотіла крильцями і всілася на гілки, а саме деревце залопотіло листочками; всі люди рухалися: хто не закінчив слово — тепер його закінчив, хто завмер, піднявши ногу, тепер ступив нею на землю і покрокував своєю дорогою, а хто тільки почав посміхатися — тепер уже посміхнувся на весь рот.

І знову потекли по проспекту дві зустрічні лавини автомашин, тролейбусів і автобусів...

З під'їзду вийшла примхлива бабуса і, знявши з носа окуляри у металевій оправі,

підозріливо озирнулася. Звела очі угору й побачила на балконі дітей. Ганнуса їй сказала:

— Добрий день, бабусю Дерібо!

— Хулігани, — енергійно відповіла бабуса. — Як ти мене назвала?

— Добрий вам день, Неоніло Семенівно! — уклонився їй Петрик.

Степанко теж невміло уклонився і запитав:

— Скажіть, будь ласка, як поживає папуга Аристарх?

— Як поживає! — вигукнула примхлива бабуса. — Як він може поживати! Сидить у своїй клітці і вимагає з мене морозива! Оце й біжу.

Неоніла Семенівна одягла окуляри, повернулася і пішла. Та раптом озирнулася на дітей і виразно підморгнула їм веселим круглим оком.

Прися терлася боками об ноги Петрика і Ганнусі і голосно муркотіла. По двору швидко бігав невтомний такса Джулька. На перильця балкона сіли два однаковісіньких шпаки і засвистіли. Вони зовсім не боялися дітей і кицьки, але говорити, звичайно, не вміли.

Із свого ранкового походу в гастроном повернувся Ходючків дідусь Андрій. І він був зовсім не дід, [а високий сильний чолов'яга з чорною чуприною і світло-блакитними добрими очима. Він поставив господарську сумку в кухні на стілець і ступив до кімнати, де зібралися діти. В цей час розчинилися на годиннику дверцята, визирнула Зозуля і рівно десять разів проспівала: "ку-ку!" Дідусь Андрій зиркнув на свого наручного годинника і сказав:

— Десять годин. Як завжди, точно. Так-от, діти, ми з Петриком їдемо в аеропорт зустріти тата й маму. А ви можете провести нас до машини.

— Поїдете Умпарарою?

— Атож.

— Куди йому! Він сьогодні так вимотався!..

Щоб він ще чого не бовкнув, Сміхоша заторохтіла:

— Ді-і-іти! Феофеофанчик закрився і відпочиває! Дивись, Маєшу, дивись!

— Як ти сказала? — здивувався дідусь.

— Це я — Маєш, — пояснив Степанко. — Відомий хуліган.

— А не схоже, — сказав дідусь.

— Мабуть, він перевиховався, — усміхнулася дівчинка.

Степанко промовчав і знічено опустив очі. Дідусь підозріливо огледів усіх одне за одним і проникливо запитав:

— Слухайте, діти, якісь ви сьогодні не такі. Ану, викладайте: що тут сталося?

— Діду! Ти мені віриш? — запитав Ходючок.

— Як і ведеться між справжніми чоловіками, — відповів дідусь.

— Так-от: нічого ніде не сталося.

— Тоді я пішов заводити машину, — сказав дідусь і вийшов.

— Але ж ти сказав дідусеві неправду... — прошепотіла Ганнуса.

— Ні, я сказав правду, — відповів Петрик. — Все, що з нами сталося, було поза

часом! А це все'дно, що нічого не було. Казка та й годі.

Усі спустилися вниз і підійшли до автомобіля, дідусь Андрій розчинив дверцята і сів за кермо, а Ганнуся тонесенько заспівала:

У дорогу знов пора нам!

І, на заздрість всім віграм,

Повезе нас Умпарара,

Умпарара Чамчамчам!

І тоді Умпарара приязно глянув у личко дівчинки і лукаво блимнув підфарниками.